

ДІТЧ ЖУРНАЛ

2 2004

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ

еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

еп. Роман ДАНИЛЯК

еп. Софрон МУДРИЙ, ЧСВВ

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Андрій КОСТИРКА

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Оксани ГОРІН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2004

Адреса редакції:

вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019

тел.: (032) 297-85-74, факс: (032) 297-85-74

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

gbook@lv.ukrtel.net

Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. Таємниця святого життя

Звіт Пилата 2

2. Тіло і Кров Ісуса

Ієромонах Теофан Пресвята Євхаристія 9

3. Літературна сторінка

Роман Брезіцький Трон в океані 12

4. Голос Марії

о. Любо Куртовіч Пізнати Божу любов 14

о. Маріо Кнезовіч Людина і час 15

о. Маріо Кнезовіч Ісусе, сльози Матері Божої і мої сльози 16

5. На дорозі до Бога

о. Славко Барбарич Ранішні молитви 17

6. Культ Богородиці

о. Петро Герилук-Купчинський, ГСД Відповіді на сумніви
щодо почитання Пресвятої Діви Марії 24

7. Секта і наш час

Небезпечне лжевчення: Свідки Єгови 29

8. Сльози Марії

Чому Марія плаче? 34

9. Духовне життя

с. Володимира Максимів, ЧССВ Есихазм 36

10. Дар найкращий

Редакційна “Ось жертва з любові...” 37

11. Нам пишуть

Листи читачів 39

12. Поетична сторінка

Христос Воскрес! 40

ЗВІТ ПИЛАТА

Цезареві Тиберію про арешт, суд і розп'яття Ісуса Христа

З "Книги архівів" (Константинополь), що містить у собі манускрипти, і виписки зі Сенаторського Документа (Ватикан, Рим). Перекладені на англійську мову др-ами Мекінтошем і Твіманом.

Звірено з копією оригіналу, що знаходиться у Британському Музеї, котрий підтвердив точність перекладу, але не готовий визнати його автентичність. Засвідчено правдивість у листопаді 1935 року.

МАТЕЙ

27 Ісуса ведуть до Пилата; смерть Юди 1-10; Ісус перед Пилатом 11-26; терновий вінець 27-31; розп'яття 32-38; глузування з Ісуса на хресті 39-44; смерть Ісуса 45-56; похорон 57-61; сто-рожа біля гробу 62-66

1. Якже настав ранок, усі первосвященики і старші народу скликали раду на Ісуса, щоб його вбити. 2. І зв'язавши його, повели та й передали правителеві Пилатові.

3. Тоді Юда, який його зрадив, побачивши, що його засудили, розкався і повернув тридцять срібняків назад первосвященикам і старшим.

4. "Згрішив я, - сказав, - видавши кров невинну". Ті ж відповіли: "Що нам до того? Ти побачиш!" 5. Тоді він кинув гроші у святиню, пішов геть та й повісився. 6. Первосвященики ж взяли ті гроші й кажуть: "Їх не годиться класти до скарбоні, бо це ціна крові". 7. Порадившись, вони купили на них ганчарське поле, щоб ховати там чужинців. 8. Тому це поле й досі зветься Полею Крові. 9. Тоді здійснилося слово пророка Єремії, що каже:

"І взяли вони тридцять срібняків, ціну того, що був оцінений синами Ізраїля,

10. і дали їх за ганчарське поле, як Господь мені звелів був".

11. Поставлено Ісуса перед правителем, а правитель спитав його: "Ти цар юдейський?" Ісус відповів: "Ти кажеш". 12. Та коли первосвященики й старші його обвинувачували, Він не відповідав нічого. 13. Тоді Пилат каже до нього: "Хіба не

чуєш усього, скільки то свідкують на тебе?" 14. А він не відповів йому ані на одне слово, так що правитель вельми дивувався.

15. На свято звик був правитель відпускати народові одного в'язня, якого вони хотіли. 16. Був же тоді визначний в'язень, що звався Варавва. 17. А коли вони зібралися, Пилат каже до них: "Кого бажаєте, щоб я вам відпустив: Варавву чи Ісуса, що зветься Христос?" 18. Знав-бо він добре, що вони з зазависті видали його.

19. І коли він сидів на судилищі, його жінка прислала

йому сказати: "Нічого не роби праведникові тому, бо я цієї ночі вві сні багато витерпіла заради нього".

20. Та первосвященики й старші намовили народ, - просити за Варавву, а Ісуса - видати на смерть.

21. Заговорив правитель і сказав їм: "Кого з двох бажаєте, щоб я відпустив вам?" Ті відповіли: "Варавву".

22. Каже до них Пилат: "А що маю робити з Ісусом, що зветься Христос?" Усі відповіли: "Нехай буде розп'ятий!" 23. Спитав він: "Що злого вчинив він?" Вони ж ще більше заходилися кричати: "Нехай буде розп'ятий!" 24. Пилат, бачивши, що нічого не вдіє, а заколот дедалі більшає, взяв води й умив перед народом руки та й каже: "Я невинний крові праведника цього; ви побачите". 25. Увесь же народ відповів, кажучи: "Кров його на нас і на наших дітях!" 26. Тоді він відпустив їм Варавву, а Ісуса, бичувавши, видав на розп'яття.

"Цезареві Тиберію, імператорові Рима"

Вітання, Благородний Монарше: події останніх кількох днів у моїй провінції були такого характеру, що я подам їх повністю, в деталях, і не буду здивований, якщо вони з бігом часу не змінять долю нашої нації, бо виглядає, що боги перестали нам сприяти. Я майже готовий сказати: проклятий буде той день, коли я став наступником Валерія Фласеюса в управлінні Юдеєю, бо з того часу моє життя наповнилося повсякчасним стражданням і тривогою.

По прибуттю до Єрусалима я перебрав Преторію і наказав приготувати величавий бенкет,

Діми Непорочної

на котрий запросив Тетрарха з Галилеї із первосвящеником та його співслужителями. Ніхто з гостей у призначений час не з'явився. Це я вважав за зневагу моєї гідності і всякого уряду, котрий репрезентую. Кількома днями пізніше первосвященик зволив відвідати мене. Його поведінка була стримана та облудна. Він удавав, що його релігія забороняє йому і його співслужителям сидіти за столом римлян, їсти та пити вино у жертвопринесення богам, але це було лише вдавання, бо вираз його обличчя зраджувало лицемірство. Хоч я вважав за доцільне прийняти його вибачення, але з цієї хвилини був переконаний, що завойовані показали себе ворогами завойовників; і я хочу остерегти римлян перед первосвящениками цієї країни. Вони готові зрадити свою рідну матір, щоб досягнути високе становище у суспільстві й розкішне життя. Мені здається, що з усіх завойованих міст, Єрусалимом управляти найважче. Народ є таким неспокійним, що я постійно живу у страху перед повстанням. Не маю достатньо війська, щоб його придушити. Маю лише одного центуріона і сотню вояків під моїм командуванням. Просив підкріплення у префекта Сирії, але він відповів, що сам не має достатньо війська для оборони своєї власної провінції. Ненаситна жадоба завойовань для розширення нашої імперії, боюся, стане причиною остаточного повалення усієї нашої влади. Я живу відокремлено від мас, бо не знаю, до чого ті священики можуть намовити народ; але я намагаюся, на-

скільки це мені під силу, пізнати думки й настрої людей.

Поміж різними чутками, що дійшли до моїх вух, особливо одна привернула мою увагу. Говорять, що молодий чоловік з'явився у Галилеї. Він з благородною побожністю навчає нового закону в ім'я Бога, що його послав. Спершу я підозрював, що його цілком було підбурити народ проти римлян, але мої побоювання швидко розвіялися. Ісус з Назарета говорив радше як друг римлян, а не юдеїв. Одного дня, коли я проїжджав повз місце, що називається Сілою, де було велике зібрання людей, помітив молодого чоловіка серед них. Він, опершись об дерево, спокійно звертався до людей. Мені сказали, що це був Ісус. Про це я здогадався й сам: такою великою була різниця між ним і його слухачами. Його золотавий колір волосся і бороди надавали йому чогось небесного. На вигляд йому було років тридцять. Я ніколи не бачив солодшого, спокійнішого виразу обличчя. Який вражаючий контраст поміж ним і його слухачами з їхніми чорними бородами й червоно-бурым кольором обличчя!

Не бажаючи переривати його своєю присутністю, я продовжував іти далі, але дав знак моєму секретареві долучитися до групи і слухати. Ім'я мого секретаря – Манліюс. Він є онуком керівника конспіраторів, що отаборилися в Етрурії, очікуючи Каталіну. Манліюс уже довгий час проживає в Юдеї і добре ознайомлений з давньоєврейською мовою. Він відданий мені і вартий моєї довіри. Коли я прибув до Преторії, Манліюс переповів мені слова, які вимовив Ісус в Сілою. Ніколи я не

читав у працях філософів чогось, що могло б прирівнятися до принципів Ісуса. Один із збунтованих юдеїв, яких є багато в Єрусалимі, запитав у Ісуса, чи законно давати Цезареві данину, на що Він відповів: "Дай Цезареві те, що належить Цезареві, і Богові те, що Боже".

З огляду на мудрість його висловів, я дарував стільки свободи Назаретянинові. В моїй силі було заарештувати його і вислати до Понтуса, але це суперечило б справедливості, котра завжди характеризувала римську владу в ставленні до людей: цей чоловік не був ані підбурювачем, ані бунтівником. Я взяв Його під свій захист, про що Він сам мабуть не знає. Він міг працювати, збирати людей і промовляти до них та вибирати собі учнів, не наштовхуючись на перешкоди Преторіанського мандату. Якщо б колись сталося (нехай боги відвернуть цю кару!), якщо б так сталося, я кажу, щоб релігія наших прабатьків була витіснена релігією Ісуса, то це сталося б внаслідок цієї благородної толерантності, якій Рим завдячував би своєю передчасною смертю, тоді як я був би тою жалюгідною істотою, котра була б інструментом того, що євреї називають Призначенням, а ми називаємо долею.

Ця необмежена свобода, дана Ісусові, провокує юдеїв – не бідних, а багатих і впливових. Правдою є те, що Ісус був різкий щодо останніх, і це було політичною причиною, на мою думку, аби не обмежувати свободу Назаретянинові. "Книжники і фарисеї, – каже Він до них, – ви – раса гадюк; ви нагадуєте побілені гроби; ви в очах людей гарно

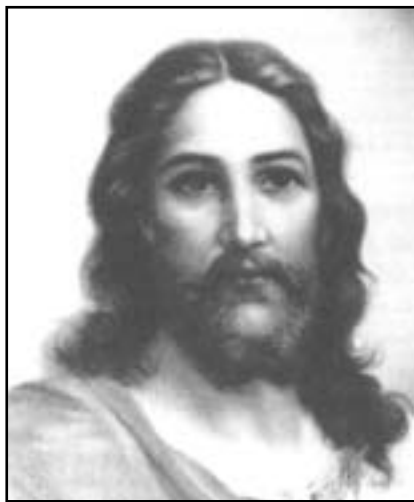

выглядаєте, але ви маєте смерть у собі”. Іншого разу насміхається з дарів багатих і гордих, кажучи, що лепта бідного є більш вартісною в очах Божих. Щоденно до Преторії поступали нарікання на зухвальства Ісуса.

Мене навіть повідомлено, що Ісуса спіткає нещастя; що це не буде перший раз, коли Єрусалим каменував тих, хто називав себе пророком. Не дивлячись на все це, моя поведінка була одобрена Сенатом, обіцяна також допомога після закінчення Партіянської війни.

Не будучи в силі подавити можливого повстання, я вирішив здійснити заходи, які б гарантували спокій містові без нараження Преторії на принизливі учинки. Я написав до Ісуса листа з проханням про зустріч з ним у Преторії. Він прийшов. Ви знаєте, що в моїх жилах тече іспанська кров, змішана з римською, – що не є здатна ані на страх, ані на слабкі емоції. Коли Назаретянин з’явився, я проходжувався у своїй базиліці, і мої ноги ніби хтось залізною рукою притиснув до мармурової підлоги. Я тремтів усім тілом, наче винний злочинець, хоча Назаретянин був спокійний, як сама невинність. Підійшовши до мене, Він зупинився і знаком пробував сказати: “Я тут”, хоча не промовив ні слова. Якийсь час я зі захопленням та трепетом споглядав цей надзвичайний тип чоловіка, – тип людини, незнані нашим численним малярам, що дали фігуру і форму усім нашим богам та героям. У ньому не було нічого, що своїм характером не сприймалося. Все ж я відчув велику пошану і схвилюваність, приступаючи до Нього.

“Ісусе, – нарешті промовив я, затаюючись, – Ісусе з Назарета, протягом останніх трьох років я дарував тобі достатню свободу проповідання; і про це не шкодую. Твої слова є словами притчі. Не знаю, чи читав ти Сократа або Платона, але знаю, що у твоїх викладах – маєстатична простота, котра підносить тебе понад цих філософів. Імператор

поінформований про це, і я, його скромний представник у цій країні, задоволений, що дозволив Тобі цю волю, котрої Ти так гідний. Однак я не можу приховувати від Тебе того, що Твої проповіді викликали проти Тебе сильних і запеклих ворогів. І це не дивно. Сократ мав ворогів, і він упав жертвою їхньої ненависті. Твої ж – роздратовані подвійно проти Тебе внаслідок Твоїх проповідей, таких гострих щодо їхньої поведінки; проти мене – стосовно свободи, що її я Тобі дозволив. Вони навіть обвинувачують мене у змові з Тобою, аби позбавити гебреїв тієї незначної цивільної влади, яку Рим їм залишив. Моє прохання – я не кажу наказ – є, щоб Ти був більш

обережним і поміркованим у своїх бесідах в майбутньому, аби не зрушити гордості Твоїх ворогів, щоб вони не збурили тупе населення проти Тебе і тим самим не змусили мене вжити закон”.

Назаретянин спокійно відповів: “Принце землі, твої слова не походять із справжньої мудрості. Накажи бурхливому потокові зупинитися посеред ущелини: він вирве дерева з корінням у долині. Він скаже тобі, що дотримується закону природи і Сотворителя. Один Бог знає, куди тече вода того потоку. По правді кажу тобі: заки рожа Шарону зацвіте, кров невинного проліється”.

“Твоя кров не проліється, – сказав я, глибоко зворушений, – Ти, на мою думку, задля Твоєї мудрості, є дорожчий, аніж усі бунтівливі й горді фарисеї, котрі надуживають волю, дану їм римлянами. Вони змовляються проти Цезаря і обертають його щедрість у страх, переконуючи неграмотних, що Цезар є тираном і що він хоче їх знищити. Зухвалі негідники! Вони не свідомі, що вовк Тибру часом натягає на себе овечу шкуру для досягнення своїх злих планів. Я охороню тебе від них. Моя Преторія буде тобі асильом, недоторканим удень і вночі”.

Ісус недбало заперечив, похитуючи головою, і промовив з серйозною, передбачливою усмішкою: “Як настане той день, не буде асильому для Сина Людського ані на землі, ані під землею. Асильум справедливих є там”, – і вказав на Небо. “Те, що написано в книгах пророків, мусить збутися”.

Діми Непорочної

“Молодий чоловіче, – з лагідністю відповів я, – Ти зобов’язуєш мене обернути моє прохання на наказ. Безпека провінції, що була мені доручена, вимагає цього. Ти мусиш бути більш стриманим у своїх проповідях. Не переступай мого наказу. Ти знаєш про наслідки. Нехай щастя буде з Тобою. Всього найкращого”.

“Принце землі, – відповів Ісус, – Я прийшов не на те, щоб принести світові війну, але мир, любов і милосердя. Я народився того самого дня, коли Август-Цезар дарував мир Римському світові. Переслідування не йдуть від мене. Я сподіваюся їх від інших і зустріну це згідно волі Мого Отця, що показав Мені Дорогу. Тому звільнився від своєї світської обережності. Не в твоїй силі стримати жертву у підніжжі гори від жертвоприношення”.

Сказавши це, Він зник, як ясна тінь за фіранками базиліки – на мою полешу, бо я відчував великий тягар на собі, з котрого не міг звільнитися в Його присутності.

До Ірода*, що тоді правив у Галилеї, звернулися вороги Ісуса, аби помститися Назаретянинаві. Ірод же наказав би відразу вбити Ісуса, але у своїй королівській величчості стримувався виконати акт, котрий міг би зменшити його вплив на Сенат, або, як і я, боявся Ісуса. Однак немислимо, щоб римський офіцер боявся юдея. Перед цим Ірод відвідав мене у Преторії і після маловажних розмов, збираючись відходити, запитав про мою думку щодо Назаретянина. Я відповів, що Ісус схожий на одного з відомих філо-

софів, якого лише велика нація може породити; що його доктрини в жодному разі не є святотатськими і що наміри Риму – залишити Йому волю слова, котре оправдане його вчинками. Ірод єхидно посміхнувся й, іронічно віддаючи честь, відійшов.

Наступало величне свято Пасхи. Місто переповнене народом, який вимагав смерті Назаретянина. Мене поінформували, що гроші зі скарбниці святині роздано для підкуплення людей. Назрівала небезпека. Зневажено римського центуріона. Я попросив Префекта Сирії про сто вояків-піхотинців і стільки ж кавалерії. Він відмовив. Я опинився сам з горсткою ветеранів поміж масами збунтованого міста, занадто слабкий, аби подавити повстання. Не мав іншого вибору. Вони вхопили Ісуса, і збунтований натовп, – хоч не мав чого боятися Преторії, – вірив, як їх у цьому переконали їхні провідники, що я дивився на їхній бунт крізь пальці. Отож, продовжували горлати: “Розіпни Його! Розіпни Його!”

Три могутні партії об’єдналися в цей час проти Ісуса: перші Іродіяни і Садукеї, бунтарська поведінка яких впливала з двох мотивів: ненавиділи Назаретянина, і їм нетерпілося у римському ярмі. Вони не забули мені того, коли я ввійшов у святе місто під прапорами римського імператора. Хоча в той час я зробив фатальну помилку, але це святотатство не виглядало менш огидним у їхніх очах. Інша образа гризла їхні груди. Я запропонував використати частину скарбниці їхньої святині на спорудження

будинків для публічного користування. Моєю пропозицією зігнорували. Фарисеї були відвертими ворогами Ісуса. Вони не дбали про уряд. Гірко зносили гострі догани, які постійно давав їм Назаретянин протягом трьох літ, куди б не подався. Полохливі і слабкі діяти самотійно, вони використали суперечку Іродіян і Садукеїв. Окрім цих трьох партій, змушений був боротися ще й проти нерозсудливого й розбещеного населення, завжди готового долучитися до бунту, користаючи з непорядку і замішання, які з цього повстають.

Ісуса привели до первосвященника й засудили на смерть. І лише тоді Каяфа здійснив акт підданості. Він послав свого в’язня до мене для затвердження його присуду і забезпечення його виконання. Я відповів йому, що оскільки Ісус є Галилейцем, справа належить до юрисдикції Ірода, і розпорядився його туди відіслати. Хитрий Тетрарх (Ірод) зіграв покірного й, урочисто заявивши про свою повагу до Цезаря, передав долю Галилейця в мої руки. Невдовзі мій палац виглядав цитаделлю в облозі. З кожною хвилиною збільшувалася кількість незадоволених. Єрусалим наповнив натовп з Назаретянських гір. Здавалося, уся Юдея заповонила місто.

Моя дружина, плачучи, кинулася до моїх ніг і мовила: “Вважай, уважай і не зачіпай цього Чоловіка; бо Він – Святий. Останньої ночі я бачила Його у видінні. Він ішов по воді; літав на крилах вітру. Він говорив до бурі і до риби в озері; усі Його слу-

* Ірод Антипатер – син Ірода Великого, того, що наказав вирізати дітей після народження Христа.

халися. Дивись, потоки гори Кедрон – наповнені кров'ю, статуї Цезарів – збезчещені, сонце – затьмарилося в журбі. О! Пилате, тебе чекає лихо. Якщо ти послухаєшся благання своєї дружини, жахайся прокляття Римського Сенату, жахайся похмурого погляду Цезаря”.

На цю пору мармурові сходи стогнали під навалом юрби. Назаретянина привели назад до мене. Я пішов до залу суду зі своєю охороною і запитав суворим голосом, чого вони вимагають?

“Смерті Назаретянина”, – почув у відповідь.

“За який злочин?”

“Він блюзнірив; Він пропрокував руїну храму; Він називає себе Сином Божим; Месією, царем юдеїв”.

“Римська справедливість, – відповів я, – не карає за такі проступки смертю”.

“Розіпни Його! Розіпни Його!” – кричав безжалісний натовп. Галасування розлюченої юрби стрясали основи палацу.

Лише один стояв спокійно посеред численного натовпу, – Назаретянин. Після багатьох намагань охоронити Його від люті немилосердних обвинувачувачів, я прийняв усі можливі міри, аби врятувати Його життя. Запропонував, згідно з їхнім звичаєм, відпустити Ісуса і дати Йому волю. Але вони сказали, що Ісус мусить бути розіпнутим. Я говорив їм про непослідовність їхнього вчинку. Адже жоден суддя не може видати засуду на підсудного, поки не попостить цілий день, і присуд мусить бути одобрений Синедріоном та підписаний Верховним суддею того

суду. Кожен засуджений не може бути страчений того самого дня, коли був виданий вирок, і наступного дня (дня його страти) вимагалось, щоб Синедріон ще раз переглянув його справу. В'язень по дорозі до страти мав право три рази повернутися і давати нові свідчення на свою користь. Я

наполягав на усіх тих посиланнях з надією, що люди у страсі піддадуться, та вони продовжували кричати: “Розіпни Його! Розіпни Його!”

Тоді я наказав бичувати Ісуса, з надією, що це їх задовольнить, але це лише посилювало їхню лють. Тоді звелів принести миску й обмив собі руки у присутності розлюченого натовпу, засвідчуючи тим, що у моєму осуді Ісус із Назарета нічого такого не вчинив, щоб заслужити на смерть; але даремно. Саме Його життя прагнули ці негідники.

День темнішав, ставав, наче зимові сутінки, як під час смерті

великого Юлія Цезаря. Я, Прокуратор збунтованої провінції, опершись на колону своєї базиліки, уявляю, як через понуру темряву ті біси зі самого дна пекла тягнуть невинного Назаретянина на страту. Усе довкола мене опустіло. Атмосфера самотності та суму огорнула мене. Моя охорона і центуріон силою намагалися втримувати порядок. Я залишався сам, і моє серце, що розривалося, переконувало мене, що те, що відбувається у цю хвилину, стоїть радше історії богів, аніж людей. Сильний галас було чути з Голготи: несений на крилах вітрів, ніби доповідав про агонію, про яку ще ніколи не чули вуха смертників. Темні хмари опустилися на верх святині й, осідаючи на місто, наче окутали його. Такими жакливими були знаки, які люди побачили на небі та на землі, що Діонісій Ареопagit, як було повідомлено, вигукнув: “Або творець природи мучиться, або світ западається”.

У той час, як ці жахливі зміни відбувалися в природі, у Єгипті стався страшний землетрус, котрий наповнив усіх страхом і злякав забобонних юдеїв майже до смерті. Говорилося, що Бальтазара, старого та вченого юдея з Антіохи, коли проминуло збудження, було знайдено мертвим. Невідомо, чи він помер з тривоги, чи з жалю, бо був близьким другом Назаретянина.

Біля першої години ночі я накинув на себе накидку і попрямував у місто, до брам Голготи. Жертва принесена. Натовп уже вертався додому, ще, правда, збуджений, але похмурий, мов-

чазний, розпачливий. Те, чого свідками вони були, вдарило їх жахом і каяттям. Я також побачив когорту моїх вояків, які йшли сумними, прапороносець закутав орла на прапорі у знак жалоби, і до мене донісся шепіт незрозумілих слів юдейських воїнів. Інші знову пригадували собі чуда, подібні до тих, які так часто, з волі богів, карали римлян. Декотрі знову, зупинившись, оглядалися на гору Голготу, ніби очікуючи якогось нового чуда.

Я повернувся до Преторії пригнічений і задуманий. Підіймаючись сходами, на котрих ще виднілася кров Назаретянина, я помітив старого чоловіка у прохальній позі, а позаду нього – кілька римлян зі сльозами на очах. Він упав до моїх ніг і гірко заплакав. Боляче дивитися, як старий чоловік плаче, і моє серце вже переповнилося жалем. Ми, хоч і чужі собі, обидвоє плакали разом. І дійсно, я помітив, що цього дня сльози були в багатьох на очах. Ніколи не бачив такої раптової зміни у людях. Ті, що зрадили і продали Його, ті, що свідчили проти Нього, ті, що кричали – “Розіпни Його! Його кров на нас”, усі зникли, наче боягузи... Мені казали, що Ісус навчав про воскресіння після смерті. І якщо це правда, то я певний, що це почалося у цій величезній юрбі.

“Батьку”, – сказав я до нього, впорядкувавши свої почуття, – хто ти і яке твоє прохання?”

“Я – Йосиф з Ариматеї, – відповів він, – і прийшов просити тебе на колінах про дозвіл похоронити Ісуса з Назарета”.

“Твоє прохання задоволене”, – відповів я йому й одночасно наказав Манліюсу послати кілька

воїнів з ним для нагляду за похованням, на випадок якби хтось хотів знечестити це.

За кілька днів гріб було знайдено порожнім. Його учні проголосили по цілій країні, що Ісус воскрес із мертвих, як Він це пророкував. Це породило ще більше потрясіння, ніж саме розп’яття. Щодо самої правдивості цього, я не є певний, але я досліджував цю справу; так що ти перевір і виріши сам, чи я є винний, як Ірод це подає.

Йосиф поховав Ісуса у своєму власному гробі. Чи він вірив, що він воскресне, чи планував зробити собі інший, не можу сказати. День після його поховання один із священнослужителів прийшов до Преторії і сказав, що вони побоюються, що його учні захочуть викрасти тіло Ісуса і заховати, а тоді вдавати, наче Він воскрес із мертвих, як Він пророкував, і в чому вони цілковито переконані. Я послав його до начальника сторожі (Малкуса) і велів переказати йому, щоб він узяв стільки юдейських воїнів для охорони гробу, скільки йому потрібно; і якщо щось станеться, нехай обвинувачують самі себе, а не римлян.

Коли виникло велике замішання з причини знайденого порожнього гробу, я, більш, ніж коли-небудь, глибоко відчув потребу в піклуванні. Послав за Малкусом, котрий сказав, що він поставив свого сотника Бен Ішама зі сотнею вояків довкола гробу. Ішам і його воїни були дуже стурбовані тим, що сталося цього ранку. Я послав тоді за тим сотником Ішамом, щоб розповів мені, наскільки точно я це пам’ятаю, наступні обставини: приблизно на початку четвертої

варті вони побачили м’яке і гарне світло понад гробом. Спочатку він подумав, що жінки, за їхнім звичаєм, прийшли забальзамувати тіло Ісуса, але не міг бачити, як вони пройшли попри варту. Поки такі думки кружляли в його голові, подивився, а ціле місто було освітлене, і виглядало так, наче був натовп мертвих у похоронному одязі. Вони, як здавалося, кричали й були в екстазі, у той час, як усе довкола заповнилося чудовою музикою, якої він ніколи не чув раніше. Здавалося, повітря наповнилося співом, яке прославляло Бога. І в ту мить усе повітря почало крутитися і плисти, так, що він ослаб і не міг втриматися на ногах. Він каже, що земля ніби почала плисти з-під його ніг, і він втратив притомність. Отож, не знає, що відбувалося після того. Я запитав, у якому стані він був, коли отямився. Відповів, що лежав лицем до землі. Я запитав його, чи не міг він помилятися щодо світла. Чи то не був день, що надходив зі сходу? Дав відповідь, що спочатку сам про це подумав, але на віддалі кинутого каменя було надзвичайно темно; і тоді він згадав, що було надто рано до початку дня. Я запитав, чи його запаморочення не могло походити від пробудження і раптового вставання на ноги, бо часом буває такий ефект. Він сказав, що взагалі не спав тієї ночі, бо за спання під час варті карається смертю. Дозволив кільком воїнам заснути у той час. Отже, дехто з них уже спав. Я поцікавився, скільки часу все це тривало. Відповів, що не знає, але думає, що приблизно годину. Все припинилося з появою денного

світла. Я запитав, чи він пішов до гробу після того, як опритомнів. Сказав, що ні, бо боявся; одразу, як надійшла зміна, вони всі розійшлися по своїх домівках. Я також цікавився, чи священники не опитували його. Він сказав, що так. Вони хотіли, аби він сказав, що це був землетрус і що вони спали, і пропонували йому гроші, якщо скаже, що учні Ісуса прийшли й украли його тіло; але він не бачив учнів і не знав, що тіла там уже не було, а дізнався про це лише з їхніх слів. Я спитав у нього, якою, власне, була думка самих священників, з котрими він говорив. На думку декотрих з них, Ісус не був чоловіком, людським єством, Сином Марії. Що не був тим, за кого видавався, наче народився від Непорочної у Вифлеємі, що то та сама людина, яка була на землі раніше з Авраамом і Лотом, і багато разів й у багатьох місцях.

Мені здається, що коли юдейська теорія правдива, то ці висновки вірні, бо вони узгоджуються з життям того чоловіка, як відомо та засвідчено і його ворогами, і друзями. Він міг перетворити воду на вино; міг перемінити смерть на життя; хворобу на здоров'я; Він утихомирював моря, стримував бурі, викликав рибу зі срібною монетою у роті. Тепер я кажу, що якщо Він міг робити усі ці речі, які я перерахував, і багато більше, про що свідчать усі юдеї, і що самі ці вчинки викликали ворожнечу проти Нього, – Йому не закидалося кримінальних злочинів, ані порушення яких-небудь законів, ані у кривдженні кого-небудь особисто. Усі ці факти знані тисячам – і Його ворогам, і Його друзям. Я майже готовий сказати,

за словами Манліюса під хрестом: “Справді, цей чоловік був Сином Божим”.

Отже, Благородний Монарше, це настільки точно подані факти, наскільки мені вдалося їх зібрати. І я потрудився подати детальний звіт, щоб Ти міг оцінити мою поведінку на тлі цих

подій, бо, як я чую, Антипатер сказав багато тяжких речей стосовно мене у цій справі. З запевненнями вірності і добрих побажань моєму Благородному Монархові,

*Твій найбільш відданий
слуга Понтій Пилат*

ПРЕСВЯТА ЄВХАРИСТІЯ

Роздумуючи про Пресвяту Євхаристію, яка, без сумніву, є найбільшим скарбом християн, згадується один випадок про хлопця з Англії, який зацікавився глибоким духовним життям. Вирішивши, що у своїй країні він може не знайти доброго духовного провідника, поїхав у світ, шукати вчителя, мудреця, щоб від нього навчитися науки духовного життя. І цей хлопчина багато мандрував, заки знайшов такого учителя. Прошло кілька років невтомної праці. Хлопець зріс духовно, набрався сили, розуміння. І ось уже хотів від'їжджати додому. Та коли прощався зі своїм учителем, той дав йому скриньку, оздоблену коштовним камінням, і сказав до хлопця: "Коли захочеш згадати мене, мою науку – подивися на цю скриньку, і ти пригадаєш собі все, чого я тебе навчав".

Хлопець повернувся додому, до Англії. Поставив скриньку у своїй кімнаті. Приглянувся пильніше до інтер'єру і збагнув, що ця скринька якось не гармоніює з усіма іншими речами, які були в його кімнаті. І от хлопець почав все переставляти, дещо викинув. Через якийсь час помітив, що його кімната дуже відрізняється від інших кімнат будинку. Тоді почав змінювати інтер'єр інших кімнат, щоб весь будинок був у гармонії з його кімнатою.

Звичайно, ця життєва історія може багато чого нас нав-

чити. У нас є також учитель – найбільший наш учитель – Ісус Христос – Спаситель наш. Він залишив нам дорогоцінний дар – Себе під видом хліба і вина, в Кивоті – у Святих Тайнах. Наше серце оновлюється, приймаючи Його. Пресвята Євхаристія – це небо на землі.

Звернімося до Святої Євангелії (Матея 26, 26–28). Тут описується Свята Тайна Вечеря, коли Ісус сидить з Апостолами за столом. І от бере Він хліб та, поблагословивши, каже: "Беріть, їжте: це Моє тіло", бере чашу з вином, кажучи: "Пийте з неї всі, бо це кров Моя". І далі: "Робіть це на Мій спомин". Бачимо, що Ісус Христос казав не тільки дивитися на це, але: "Їжте й пийте, робіть це на Мій спомин". І те, що Христос зробив на Тайній Вечері, Свята Церква продовжує робити через руки священників.

Пригадаймо собі, ким є Ісус Христос, наш Спаситель. Він – Бог, правдивий Бог – правдива любов; смиренний, лагідний, терплячий, всепрощаючий, милосердний. І знову звернімося до історії про хлопця, про його скриньку та про хатні речі, які не пасували цій скриньці. Що хлопець робив? Він усе інше, що не гармоніювало з нею, переставляв або взагалі викидав з кімнати.

А ми приймаємо до свого серця Самого Ісуса Христа Спасителя. Все, що в нашому

серці не у гармонії з Ісусом Христом, ми повинні викидати геть. А це – наша гординя, нечистота, гнів, заздрість, злоба й усякі інші гріхи та пристрасті. Отже, коли ми приймаємо Ісуса Христа під видом хліба і вина, – ми повинні через покаєння, сповідь та глибоку молитву очиститися.

А як сьогодні приймаємо святе Причастя? Жахлива картина. Більшість людей причащається без глибокого усвідомлення, не роздумуючи, наче споживають цукерок чи солодке печиво – без сповіді, без покаєння. Це – велика проблема. Люди просто не усвідомлюють, з якими речами вони жартують. Усе ж такі Святі Тайни – Пресвята Євхаристія – суть нашого християнського життя, суть усього християнства, тому що ми приймаємо Самого Ісуса Христа під видом хліба й вина.

Буває так, що церква переповнена людьми, а лише кілька осіб сповідалися, а коли настає момент святого Причастя, то всі приймають Святі Тайни. Люди здебільшого думають так: "Коли я не піду до святого Причастя, – скажуть, що я – найбільший грішник". І без сповіді та покаєння причащаються.

А як поведуться після святого Причастя?! Ніби не усвідомлюють собі, що вони вчинили і Хто знаходиться у їхньому серці. Виходять з храму і

забувають взагалі, що вони є християнами, поводяться негідно, прийнявши перед тим святе Причастя.

Святе Письмо, зокрема Новий Завіт, застерігає нас перед недостойним прийняттям святого Причастя. Про це нам говорить святий апостол Павло в посланні до Коринтян (1 Кор. 11, 26-32): “Бо кожного разу, як їсте цей хліб і п’єте цю чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки Він не прийде. Тому хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за тіло і кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п’є цю чашу. Бо той, хто їсть і п’є, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п’є. Ось чому у вас багато недужих та хворих, а чимало й умирають. Якби ми самі себе осуджували, то нас би не судили”. Апостол Павло нагадує людям, що вони часто хворіють, часто з ними щось стається, а навіть і вмирають. А причиною цього часто буває те, що люди недостойно приймають святе Причастя, належно не ставляться до Найсвятішого в нашій Церкві.

Історик Сохомен розповідає нам випадок із життя Йоана Золотоустого. Якось він служив Літургію, в церкві було багато людей. Одна жінка-грішниця, побачивши, що християни приступають до святого Причастя, подумала собі, що й вона може це зробити. Але вона не розкалася, не пішла до сповіді, перебувала у важкому гріхов-

Тайна Вечеря (худ. Юрій Дрозд, 2003 р.)

ному стані. У момент, коли прийняла святе Причастя, Пресвята Євхаристія перетворилася в її устах на камінь. Жінка настільки була шокована, здивована і перелякана, що почала тяжко плакати й каятися у своїх беззаконнях. Таким способом Господь напоумив грішницю, а всім людям показав, що Він

Сам дійсно знаходиться під виглядом хліба й вина, і не можна собі цим легковажити.

Упродовж історії християнства ставалося багато різних чудес у різних місцях, якими Господь хотів доказати, що Він дійсно присутній під видом хліба і вина. Пригадується історія про єврейського хлопця.

Він бавився з християнськими дітьми. І от коли було свято, і ці діти йшли до святого Причастя, він з цікавості теж запричастився. Прибіг до свого батька, котрий працював ковалем, і почав розповідати про те, що він прийняв святе Причастя. Батько-єврей дуже розізлився на свого сина, вхопив його і кинув до великої печі. Наступив вечір. Мати хлопчика скрізь шукала його, але батько не зізнався в тому, що скоїв. Минув день, минув другий, а хлопця немає. І якось випадково в розпачі ця мати прибігла до кузні, заглянула до печі, а там – її маленький син – щось наспівує собі, бавиться. Вона витягла його з печі й запитує: “Як ти тут не згорів?” А хлопчик їй у відповідь: “Біля мене були Ангелики і дуже гарна Жінка. Вони мене потішали, скроплювали холодною водою, тому вогонь мені нічого не зробив”. Бачимо, що Господь у такий спосіб показав велике чудо: через прийняття святого Причастя хлопчина був захоронений від смерті. Невдовзі вся округа дізналася про це чудо, і багато людей повернулося. Бачимо, яку силу має святе Причастя.

Із життєписів про життя святого Андрія Критського довідуємося, що до семи років він був німим. У момент прийняття першого святого Причастя, його уста відкрилися, і малий почав говорити. Знову бачимо чудодійну силу Пресвятої Євхаристії.

Можна навести безліч прикладів, які описує історія християнства, життєписи Святих

про дійсну присутність Господа під видом хліба й вина у Євхаристії.

Деколи немічний людський розум ставить собі запитання: як так може бути – стільки років споживають тіло і кров Ісуса Христа, а воно не може скінчитися чи вичерпатися? Звичайно, це примітивне питання. Віруюча людина ніколи собі таке запитання не поставить. Але якщо сонце, яке вже кілька тисяч років світить і постійно випромінює промені світла й тепла, не вичерпується у своїй сутності, то тим більше Бог, який може створити ще кілька таких самих сонць, не може вичерпатися у своїй сутності, тому що Бог – всесильний, всемогутній, нескінченний.

Людському розумові важко зрозуміти таємницю Пресвятої Євхаристії. Лише віра і молитва можуть привідкрити нам її. Звичайно, якщо б наш немічний розум міг усе збагнути, тоді де місце для нашої віри? Ми не можемо всього збагнути, ми можемо своїм розумом дійти до певної лінії, певної межі, бо далі – тільки віра. Лише вірою ми можемо щось збагнути, щось зрозуміти.

Дехто ставить собі й таке запитання: як це всі люди причащаються з однієї ложечки, бо ж трапляються хворі особи, і ніхто не заражається ніякою хворобою?

Ісус Христос – лікар душі й тіла. Як може людина через прийняття святого Причастя заразитися і захворіти чи взагалі померти? Історія християнства не пам’ятає жодного випадку, щоб людина, приймаючи Святі Тайни, заразилася чи померла. І тут – чудодійна сила Пресвятої Євхаристії.

Святий Іван Кронштадський писав: “Господи, визнаю перед Тобою, що не на дачі, ні в лісі життя і здоров’я, міцність духовних та фізичних сил, а в Тебе у храмі, найбільше у Святій Літургії і животворних Твоїх Тайнах”.

Хто з вірою і приготуванням приймає святе Причастя, той, звичайно, отримує велику духовну силу, яка пізніше переходить на душу і тіло. Святе Причастя дає нам можливість бути правдивими людьми й християнами.

Отже ж, більш вартісніше приймати святе Причастя не стільки часто, як з більшим приготуванням. Бо коли приймаємо Святі Тайни щодня, тоді людина, по своїй немочі, починає байдужіти до них. Це входить у звичку, і вже не відчувається святості.

Звичайно, у Святих Тайнах – велика сила, і треба приймати їх часто, але все ж таки ми повинні більше готуватися – покаянням, сповіддю, молитвами, – аби усвідомлено й з вірою приймати Святі Тайни. Тоді вони матимуть для нас велику користь і силу.

“У святому Причасті той, хто причащається, переминюється в Того, Кого приймає”, – зазначав Тома Кемпійський.

Ієромонах Теофан

ТРОН В ОКЕАНІ

За основу у цій новелі взята розповідь моряка, нині львів'янина, Олега Козута, який на початку 80-их років XX століття служив на Тихоокеанському флоті і з вуст очевидців переповів почуте...

Могутній авіаносець вперто й упевнено розтинав гігантське полотно океану, що ледь-ледь похитувалося від легенького подуву західного вітру. Ніс корабля, як лезо сокири, опущеної державкою у водяну безодню, рубав океан навпіл – таким великим здавався цей авіаносець усім тим, хто вийшов на палубу полюбуватися сходом сонця. Навіть сонце виглядало перед ним не більшим, ніж помаранча перед відкритим ротом зголоднілого кін-конга.

Однак світанок зачаровував красою. Моряки дивувалися, чому це так раптово океан став таким сумирним і лагідним? Ще дві години тому він скручував свої хвилі у гігантські булавища й гатив ними вбік авіаносцеві так, наче хотів зробити в ньому діру. А тепер – як казковий богатир, Котигорошко, втомившись від тої важкої роботи, ліг горилиць, повіки йому поволі опускалися – гігант-океан засинав. Його велика голова лежала десь на Мальвінських островах, а ноги – в Скандинавії. Але він почував себе добре. До того ж, іграшковий авіаносець приємно масажував йому груди.

І тут океан побачив, як відкрилося небо над ним, і золоті сходи, немов трап, висотою аж до неба, нижньою сходинкою вперся йому в груди. І могутній океан завмер, заляк, змалів і

стих, коли побачив, як, огорнутий сьайвом, з неба сходить Сам Творець, його, океанів Повелитель і Господь. За Ним – тисячі Ангелів несли перламутровий трон – так він мерхтів množеством перлин...

На авіаносцеві заметушилися. Залебеділа сирена. Дула

всіх гармат націлилися в один бік, далеко попереду авіаносця, льотчики поспішно зайняли кабіни своїх МІГів – корабель почав сповільняти хід і через деякий час зовсім зупинився.

Прямо по курсу, на поверхні океану, всіяний коштовними перлами, що аж мерхтіли, стояв величний царський трон, зовсім не тонучи і навіть не похитуючись від легеньких хвиль, що мов кольорові ниточки накочувалися звідусіль, сплітаючись у граціозний килим перед но-

гами Того, Хто сидів на троні. Навіть безодня океану посвітліла аж до дна. Могутні кити величезним колом виринули з глибин, вдарили райдужними фонтанами в небо, вітаючи Творця і Його Ангелів. Тисячі дельфінів радісно вистрибували й пірнали, виблискуючи темними мокрими спинами. Мільйони дуже маленьких і великих риб, лагідних і хижих, кольорових і прозорих, швидких і повільних, інфузорій та медуз вкрили поверхню океану. Навіть табуни войовничих акул миролюбиво й покійно похитували хвостами, не помічаючи поруч себе свою одвічну їжу, яка у незабгненному хороводі кружляла навколо трону Творця, прославляючи Його найсолодшою піснею всіх мешканців океану. З очей акул і спрутів котилися сльози: вони не вміли співати, але їм щеміли серця.

У цьому гігантському колі, краєм якого стали спини китів, лише на одному авіаносцеві, створеному руками людей, не було радості. Він узяв на приціл те диво, що мерхтіло в океані, і приготувався до нападу. Капітан довго дивився у бінокль, але нічого, крім світла не бачив. Може б і відкрив вогонь, якби не міріади риб навколо корабля. Він був збентежений цим предивним дивом. До того ж, усі двигуни авіаносця зупинилися в одну мить.

Діти Непорочної

Один молодий офіцер запропонував капітанові наблизитися човном до “невизначеного об’єкта, що лежить по курсу”. Той дозволив – і офіцер у супроводі десяти найміцніших матросів вирушив до мети.

Двигуна теж не могли запустити, тому матроси налягли на весла. Не допливши метрів сто, човен зупинився. Офіцер із здивуванням помітив, що його супровід поголовно спить. Кожен на своєму місці. Він заходився їх будити. Тряс за плечі, кричав, двох ударив по лиці, але ті аніруш, – сплять сидячи, опустивши голови.

Однак офіцер помітив: човна все одно несе якась невідомо сила у напрямку мерехтливих див. Швидко, ніби на спині акули. Втім, він уже не міг відірвати погляду від сидячої на троні Постаті...

Ніхто зі смертних не відає, про що йшла мова між земним чоловіком, лейтенантом флоту і Творцем Вічним, Самою Любов’ю, Якою був просвітлений той земний чоловік, що повернувся у човен із сяючим від щастя лицем. Відпливши близько ста метрів від місця зустрічі, всі десятеро матросів пробудилися, здивовано озираючись довкіл. Вони не впізнали свого командира. Суворість на його обличчі змінилася лагідністю, самовпевненість і зарозумілість – щирою усмішкою, атакуюча рішучість – уважним і дружнім поглядом, навіть мужність у рисах обличчя проявлялася чітко, але вона була якоюсь урівноваженою, тихою, сонячною.

Хтось із десяти сказав:

– Товаришу лейтенанте, що з вами?

Лейтенантові сльози стали в очах.

– Я бачив Бога.

– Бога? Якого Бога?

– Живого.

Усі замовкли. Ні пари з вуст. Піднімалися на корабель також мовчком. Лейтенант

ішов останнім. Коли його нога ступила на палубу – раптом ожили усі двигуни авіаносця.

Збіглася ціла команда. Командир корабля майже біг назустріч. Приязно і з неприхованою цікавістю спитав:

– Лейтенанте, ну що там? Ти щось бачив? Чому ти такий блідий, мов...

– Я бачив Бога.

– Якого ще Бога?

– Я бачив Ісуса Христа.

– Христа? Лейтенанте, тобі негайно потрібно відпочити. У тебе явно нерви здали.

Лейтенант розвів руки в сторони, підняв їх трохи вище голови і розімкнув стиснуті в кулаки долоні. На обох п’ятірнях чітко і переконливо, ніби відбитки фотосвітлин, було видно голову Ісуса Христа у терновому вінку. А по чолі Спасителя стікала жива кров...

“Лейтенанте, негайно спустіться до своєї каюти!” – хотів закричати командир корабля, але його надзвичайно вразило побачене, власний голос не слухався його. Лише промимрив:

– Що у вас з руками?

– Це обличчя Того, з Ким я зустрівся там, – простягнув руку на захід океану. – Я бачив живого Бога.

– Ну, гаразд, – нарешті знайшов у собі сили командир авіаносця, – розберемось, з ким ви там зустрічалися – вже у моїй каюті...

З того часу лейтенанта вже ніхто не бачив. Лише по кораблях флоту поповзли чутки – одні про те, що військові медики багато разів робили лейтенантові пластичні операції на долонях, замінюючи шкіру, та лише нова шкіра приживалася – як обличчя Христа знову чітко проступало на ній.

Правдивою виглядала чутка, що лейтенанта оголосили душевнохворим і замкнули у невідь-якій психушці...

Історія ця не скінчилася територіями кораблів, вона, як штормові хвилі, покотилася океанами, розбуджуючи ударами скам’янілі береги людських душ.

Роман Брезіцький

ПІЗНАТИ БОЖУ ЛЮБОВ

“Любі діти! І нині Я закликаю вас до молитви. Моліться, мої дорогі діти, та особливо моліться за всіх тих, які не пізнали Божої Любові. Моліться, щоб відкрилися їхні серця і наблизилися до Мого Серця й Серця Мого Сина Ісуса аби Ми змогли перетворити їх на мир і любов. Дякую, що відповіли на Мій заклик!” (25 січня 2004 року).

Наша Небесна Мати, Цариця Миру, дарує нам усім Своє Материнське слово, невпинно, терпляче і з любов'ю, сподіваючись на відповідь. Любов нашої Матері Марії не залишає нас байдужими, а спонукає нас чинити прекрасне й добре для людей. Ми зможемо зробити щось лише тоді, коли дозволимо Богові торкнутися себе. Лише той, хто зустрічає Бога та усвідомлює, як Бог сильно любить його, зможе дати ближньому те, що отримав і відчув сам. Того, чого ми не маємо, ми не можемо дати; ми не можемо мати Бога, якщо не шукаємо Того, Котрий щедро обдаровує нас.

Ніхто не може говорити: “Я достатньо люблю Бога”. Ми можемо любити більше і сильніше. Марія хотіла, щоб ми зрозуміли, якою великою є Божя Любов до нас. Божя Любов – настільки ніжна, вона ніколи не силує нас. Бог ніколи не змушує нас, Він вабить до Себе і наповнює нас Своєю ласкою. Але Бог не може заповнити те, що вже є повним. Ми повинні бути порожніми, аби Він міг наповнити нас Собою. Ісус навчає: “Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога” (Мт. 5, 8). Лише чисті

серцем бачать Бога і можуть споглядати Його у ближньому, за котрого відповідальним є і я. Ми відповідальні один за одного та духовно пов'язані одні з одними. Ми всі випромінюємо щось позитивне чи негативне. Бути добрим до ближнього – значить бути добрим до Бога.

Господь через Марію потребує наші руки, наші голоси, наші ноги, щоб через нас любити світ. Господь не сподівається від нас ніяких величких чи сенсаційних звершень, Він чекає більшого – любові. Ми не маємо права привласнювати Божу любов. Наші старання, молитви й учинки не полягають у тому, що Бог на-

ближає нас до Себе; навпаки, ми йдемо до Нього самі, ведучи за собою інших. Отже, Він притягує нас до Себе, обдаровуючи здоров'ям, миром і свободою. Як говорить бл. Мати Тереза: “Справжня любов несе зі собою страждання. Вона є завжди стражданням”. Любов

і страждання – завжди поряд. Це показав Ісус. Він любить нас й у терпінні. Він любить нас не тому, що Йому приємно. Він любить нас і на Хресті. Своїми словами Він повчає: “Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає. Коли ви робите все, що Я вам заповідаю, то ви – друзі Мої” (Йо. 15, 13–14).

Світ сьогодні спраглий не речей і грошей, а любові. Ми створені для любові. Якщо б ми не отримували любові, то намагалися б наповнити цю порожнечу речами й насолодою, але нашу любов та наше серце не можна обдурити, бо вони шукають джерело, для якого ство-

рені. Найбільший голод людуства – голод любові. Ми будемо хворі, якщо не любитимемо і не знатимемо, що Бог нас любить. Тому Марія у посланнях закликає: “Моліться!” Молитва не є психологічною потребою, а

потребою любові щодо Бога. Любов є молитвою. Якщо ми не будемо молитися, – не зможемо любити; якщо не будемо любити – не матимемо сили побороти нашого їзм, котрий шкодить нам і ближнім.

Не втрачаймо сили на шляху, до якого закликає нас Марія, на шляху, котрим Вона Сама йде, аби привести нас до джерела життя – Бога.

о. Любо Куртовіч

ЛЮДИНА І ЧАС

На думку філософів, людина відрізняється від інших створінь тим, що може виринати з потоку часу. Все інше змивається водою. Лише людина здатна наповнити час суттю, згідно Божих намірів. Стосовно цієї можливості виринання із часу, ми запитуємо: “Чи виринаємо ми з часу, чи потік тягне нас із собою, а ми й не усвідомлюємо, куди йдемо та звідкіля?” За щоденними турботами, обов’язками людина може легко заблукати. Коли так гарячково стрибаєш від часу до часу, від одного обов’язку до іншого, можна легко дезорієнтуватися у часі й просторі, що гірше – віддалитися від Бога і втратити Його близькість.

Ми крокуємо у роки і століття, та нам здається, наче ми ще живемо в давні часи. Багатьох з нас пригнічує власне минуле, незакінчені справи, невиконані особисті обіцянки й плани, неоплачені рахунки, безуспішні спроби. Світ і суспільство споживачів обтяжує нас. У такому хаосі ми не можемо знайти себе, а як християни – втрачаємо нашу ідентичність і духовну орієнтацію.

Здається, Бог давно покинув світ і свідомість “сучасної” людини, зник із серця та втратив вартість.

Один духовний письменник писав: “Коли у серцях порожнеча і пустеля – у світі хаос”. Якщо ми зважатимемо на той факт, то не будемо дивуватися, звідкіля походять війни і зло, звідкіля розлучення, аморальність, злочини у родині, наркотики, кримінальність... Ми, що живемо у цей час, часто відчуваємо це і шукаємо відповіді на ці запитання, але, здається, не чуємо відповіді від Ісуса. Ми знаємо, яким виваженим і конкретним є Ісус. Він вимагає

максимуму любові, самовіддачі й самопожертви. Від Ісуса не чекайте компенсації.

У такому світі та життєвому світогляді Меджутор’є є світлом уночі і місцем відкриття Бога. Тут, на колінах Богородиці, паломник пізнає, що без Бога він є бідним і заблуканим на землі. Богородиця відчуває це найкраще. Тому Вона тут і не покидає Своїх дітей. Ми, як християни і діти Непорочної, покликані взяти на наші плечі цей тягар заради кращого й справедливого світу. Ми повинні стати для інших голосом надії. Ми покликані голосно свідчити там, де замовчують Господа. Це наше завдання: час, в якому живемо, наповнити

Діти Непорочної

Богом. Звичайно, ми не зможемо зробити це без відновлення нашого духовного життя, бо таким чином Бог дає нам

засіб до спасіння і сили на життєвому шляху.

Ми, почитателі Богородиці, повинні відважитися на цей

крок, аби сповнити Боже завдання у світі.

о. Маріо Кнезовіч

ІСУСЕ, СЛЪОЗИ МАТЕРІ БОЖОЇ І МОЇ СЛЪОЗИ

“Любі діти! Нині, як ніколи раніше, закликаю вас відкрити свої серця на Моє послання. Мої любі діти, будьте тими, хто веде душі до Бога, а не тими, які віддаляють їх від Нього. Я з вами і люблю вас усіх особливою любов'ю. Це – час каяття і навернення. З глибини Мого Серця закликаю вас: будьте з Моїм Серцем, тоді побачите, який Бог великий, бо Він дарує нам повноту благословення і миру. Дякую, що відповіли на Мій заклик!” (25 лютого 2004 року).

Ісус – людина і Бог. Він, посланий правдивим Богом, прийняв нашу людську долю і став в усьому подібним до нас, окрім гріхів.

Ісус і Його Мати Марія відчули всю гіркоту світу. Меч болю прошив Їхні Серця. Вони теж були сумні, заплакані, гнані, зневажені. Ніщо не обійшло їх, вони не мали особливих прав. Ісус інколи плакав. Він не соромився Своїх сліз. Він плакав над трагедіями інших, він плакав над тупістю людських сердець, плакав на самоті, роздумуючи про волю Отця у Його житті. Богородиця проливала Свої слъози разом із Сином, а найбільше під Хрестом, тримаючи мертвого Ісуса в обіймах.

Як часто і чому ми плачемо? Чи є наші слъози криком за

кращим і святішим життям? Чи може ми плачемо через нездійснені бажання, плани, особисті невдачі...? У час посту і покути ми повинні особливим чином обмірковувати причину наших сліз та смутків. Ісус плакав не через Себе, а через мене і через тебе. Богородиця плакала не для того, щоб привернути увагу Своєї родини, а щоб Своїм плачем спонукати інших іти до Ісуса. Ісус і Матір Божа сумують та плачуть, коли їхні сини й

доньки не на шляху ласки, яку дарує Небо.

Паломники Меджугор'є оплакують свої гріхи, плачуть, бо їх не розуміють. Багато з них ридають у сповідальницях, на горі з'яв, на Хресній Дорозі, бо відчують, що далекі від Тих, хто може стати їхньою втіхою і надією. Це добре. Добре, що людина розриває серце, а не одяг. Добре, що наше сумління доводить нас до плачу. Ми ви-

плакуємо все, що давить нас і поглинає. Цей плач не є відчаєм – це слъози, які відкривають двері до Ісуса. Цей плач є радісним стражданням, оточений слъозами ласки Божої. Нехай наші слъози спливають на ті душі, які не хочуть плакати. Молитися у слъозах – означає зми-

вати слъозами із наших обличчужі провини. Християнин відповідальний за світ. Кожен з нас, покликаних, просить допомоги тим, які нічого для того не роблять, котрі обділені нею. Богородиця радіє, коли ми стаємо на шлях, який нас веде до Бога. Станьте досконалими дітьми Богородиці і наблизилися до Ісуса, бо у Своїх посланнях Вона закликає нас до цього.

о. Маріо Кнезовіч

Діти Непорочної

РАНІШНІ МОЛИТВИ

Життя кожного з нас завжди складається таким чином, що незалежно від того, чи ми віримо у Бога, чи ні, в якийсь момент нашого існування Небо посилає нам свої сигнали-напіння, аби ми задумалися над своїми поступками, думками, почуттями, стосунками з ближніми, Богом. Ця хвилина у духовному житті людини дуже важлива і відповідальна, бо Господь робить усе, аби спасти кожну душу, кожне Своє дитя. Але людина, яка прожила довгі роки без Бога, без молитви, без участі в Службі Божій, у цей момент стоїть, наче на роздоріжжі. Вона не знає і навіть не підозрює, що одночасно зі спасеними покличами з Неба посилюються пагубні заклики із пекла. Душа людини перебуває у неспокої, духовному сум'ятті, невпевненості у виборі, а деколи, навіть у безнадії та розпачі. З однієї сторони – дорога до Світла, з другої – дорога до Темряви. І справді, цей момент у духовному житті дуже важкий, а деколи й трагічний. Якби людина знала: якщо вона лише випустить у свою душу жаль за поповнені гріхи, Ісус Христос негайно входить до її серця, і тоді там починає звершатися таке бажане відродження Бога.

Після щирого розкаяння людина повинна зробити добру постанову і, найголовніше, витримати в ній. Саме у цей період сатана з найбільшою затятістю, хитрістю, облесливістю, підступництвом й обманом атакуватиме серце людини, намагаючись посіяти в ньому зневіру та розпач... У цей важкий період боротьби і спокус молитва від щирого серця до Бога, Матінки Божої, Святих, Ангелів, душ у Чистилищі допомагає вистояти усім, поневоленим гріхом. Ніколи не можна на початку цієї боротьби – на початку дороги до Бога – піддаватися нищівному самотерзанню за важкі гріхи у минулому. На цей період необхідно їх відсунути в сторону, зосередивши усі свої духовні та фізичні сили на боротьбі з постійними атаками злих сил, на тому, щоб виривати кожну годину, кожну мить з тенет зла,

промовляючи: “Ще одна година для Тебе, мій любий Ісусе!”

Молитва завжди допомагає людині зустрітися зі своїм Творцем серцем до Серця, відкритися на Його любов і милосердя, повністю довіритися Ісусові у житті.

І в цій молитовній практиці дуже корисними є поради Пречистої Діви Марії, які Вона постійно і щедро уділяє своїм дітям у різних місцях об'явлень на світі.

Молитва приймається Богом, промовлена тільки від щирого серця. Марія звертає особливу увагу на заклик до молитви і подяку після неї, бо знає, що лише там, у Небі, знаходиться наша правдива кінцева мета. Уже тут, на землі, ми повинні жити для Царства Божого і спасіння ближніх. Тож нехай наші молитви, відмовлені

серцем, допоможуть нам увійти у ще тісніший зв'язок з терпіннями Ісуса, знаними і незнаними, величати їх як найбільше добродійство, бо ж вони спасли нас.

Роман Дерев'янка

* * *

1. В Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа розпочинаю свій день. Отче, складаю Тобі подяку, що сотворив мене таким, яким я є в моєму тілі та моїй душі. Дякую, що сотворив час, котрий минає та йде до вічності. Дякую за вічність, яка не проминеться. Дякую за день, в котрім буду прийнятий до Твоєї вічності, щоб нарешті зануритися в Твоїй нескінченній Любові та радіти досконалим щастям. Дякую за надію, що наново розбудилася в мені цього ранку, яка буде моєю підпорою упродовж цілого дня в моїх турботах, терпіннях і труднощах.

Усе має свій сенс для тих, хто з Тобою і шукають Тебе у всьому. Дякую Тобі за світло цього нового дня, що нагадує мені Предвічне Світло, котре ніколи не погасне. Прагну відкритися на це сотворене світло, щоб осягнути те, котре не було сотворене, проте є вічним.

Отче, подяку Тобі складаю, що зіслав на землю Свого Сина Ісуса Христа, який промовив: "Я – світло для світу, Я – Дорога і Правда".

Дякую, Отче, за Духа Святого, бо з Його допомогою буду спроможен пережити цей день у Світлі, іти Дорогою і жити тією Правдою.

Цього ранку, Отче, дякую Тобі також за нашу Матір, Марію. Вона – Ранкова Зоря, Ранкова Зірка нового дня; Мати, одягнена в сонце, а місяць – під Її стопами. У Ній Ти проявив усе те, що жертвуєш усім. Дякую, що сотворив Марію без гріха в лоні Її матері та заховав Непорочною Дівою на житло Твого Сина з Духом Святим.

Отче, допоможи мені розпочати цей день у світлі Твоєї радості та Любові. Дай мені прийняти це як дар, що походить від Тебе. Прошу Тебе, допоможи мені жити надією. Дай мені необхідну силу, щоб у всіх своїх починаннях жив(ла) любов'ю і з'єднанням. Бережи в мені неустанне прагнення Тебе, джерела чистої радості. *(Залишайся в тишині та після корот-*

кого розважання довір Господу всі свої діла на цей день).

Отче наш..., Богородице Діво..., Слава: І нині...

2. Дякую Тобі, Отче, що нині допоміг мені наслідувати Тебе в думках, діяннях і почуттях. За прикладом Твого Сина Ісуса Христа і Марії, Його і нашої Матері, я також прагну іти до Тебе й відповісти на заклик, скерований у словах послання: *"Дорогі діти, закликаю вас цілком стати на бік Отця. Прошу вас, дорогі діти, посвятіться повністю, і будете спроможні жити тим усім, що вам розказала. Не буде вам важко віддатися цілковито Богові. Дякую, що відповіли на Мій заклик"* (2 січня 1986 р.).

Отче, прагну вибрати Тебе і прошу Тебе, щоб завжди допомагав мені берегти цю постанову. Завжди будь у мені на першому місці та в кожній ситуації, щоб безперервно шукав(ла) лише Твоєї прослави і життя в Твоїй любові. Особливо прошу Тебе, щоб міг(ла) перейти через усі мої випробування. Не допусти, аби моя любов і моя довіра були половинчастими.

Прошу Тебе, Господи, за тих усіх, кого сьогодні зустріну; нехай вони також забажають жити в добрій вірі з Тобою. Тоді моє свідчення буде краще, а моя довіра і моя постанова того ранку – допомогою й заохотою для інших.

Отче, дякую Тобі за те, що в своїй постанові та довірі можу належати до Тебе нині та назавжди. Знаю, Отче, що в мені та навколо мене присутні зло і гріх. Знаю, що Князь темряви (диявол, відвічний ворог людини, спокусник і обманець) не залишається бездіяльним і шукає різноманітні способи для знищення любові та миру. Саме тому на початку цього дня з повним усвідомленням вибираю Тебе, Отче, супроти нього. Не дозволю йому звести себе. Прагну побороти всі його атаки і відкинути всіляку з ним співпрацю.

(Перечисли усіх, кого надієшся сьогодні зустріти).

Отче наш..., Богородице Діво..., Слава: І нині...

3. Отче, дякую Тобі, що дав мені волю, аби міг(ла) вибрати Тебе. Дякую за Сина Твого Ісуса

Прочани з України у Люрді (Франція)

Христа, котрий виявив і викрив діяльність сатани та переміг його силою Своєї Любові й Жертви.

Дякую, Отче, що зберіг для нас Марію не тільки чистою і непорочною, але й що вибрав Її нашою найкращою Опікункою.

Маріє, цього ранку прагну іти за покликом, котрий посилаєш усім:

“Дорогі діти, живіть у Божій любові. Закликаю вас до цього. Дорогі діти, ви схильні до гріха, готові бездумно віддатися в руки дияволу. Нехай кожен із вас свідомо стане на сторону Бога проти диявола. Благаю вас. Я – ваша Матір, і тому прагну провадити вас усіх до досконалої святості. Будьте щасливими тут на землі, й нехай кожний з вас буде зі Мною в Небі. Прагну того. Такою є, дорогі діти, мета і бажання Мого приходу” (25 травня 1987 р.).

Маріє, саме нині прагну відповісти на Твій заклик. Жалую, що поки що я – слабкий(ка) щодо гріха і не люблю так, як би повинен(на) любити, як Ти закликаєш до любові. В окремі

хвилини надаю, на жаль, перевагу земним речам, аніж духовним добрам. Жалую, що не завжди мав(ла) мудрість Твоїх слів і Твою чистоту в стосунках з ближніми.

Отче, не хочу вже більше Тебе ображати, зрікаюся гріха і відкидаю всіляку свідому співпрацю зі злом. Якщо в мені щось ще є, що провадить до гріха і що через брак постанови або несвідомо вкидає мене в руки неприятеля мого духа, моєї душі, мого тіла і мого життя, то тепер, після глибокої постанови, зрікаюся всього того.

О Маріє, молюся разом з Тобою, щоб був(ла), завдяки ласці, свідомим моїх починань і щоб удосконалювався(лася) милосердно, з добротою, любов'ю, в мирі та поєднанні.

(Подумай про свої злі нахили та гріхи, зречися їх, називаючи їх по черзі).

Отче наш..., Богородице Діво..., Слава: І нині...

4. Отче, Ти мене так сотворив, що тільки люблячи Тебе і ближнього можу бути щасливим

тут на землі та мати надію на вічне щастя. І тому сьогодні відкидаю усе, що не відповідає любові: ненависть, розв'язливість, блюзнірство. Вибираю Любов. Зішли на мене Твого Духа, щоб міг(ла) любити Тебе так, як любив Тебе твій Син, Ісус Христос. Дай мені любов, аби міг(ла) любити Тебе у всіх людях й у всіх створіннях. Дякую, що зіслав Сина Свого, Ісуса Христа, який погодився на те, аби віддати Своє життя з любові за мене і за всіх людей. Саме тому нині з цілого серця, помимо моєї нищості, закликаю до Тебе: "Отче, я прагну любити Тебе!"

Дякую, що вчинив Марію Матір'ю, Матір'ю доброти, любові та милосердя. Дякую за науку, котру прагнеш нам давати, аби ми любили Тебе і всіх людей.

Маріє, дякую за Твоє терпіння в повчанні нас, як повинні любити, дякую за це послання:

"Дорогі діти! Сьогодні закликаю вас, щоб упродовж цього тижня жили словами: "Я люблю Бога!" Дорогі діти, любов'ю досягнете усе, і навіть те, що вважаєте неможливим. Бог очікує від тієї парафії, аби цілком належала до Нього. Дякую, що відповіли на Мій заклик" (28 лютого 1985 р.).

Маріє, у відповідь на Твій материнський поклик, постановляю нині кожної хвилини жити любов'ю Бога. О Мати любові, навчи мене любити, молися зі мною, щоб міг любити.

Маріє, прошу Тебе одночасно за всіх тих, з ким співпрацюватиму нині, щоб і вони могли жити Твоїми посланнями. Нехай моя постанова для них буде допомогою, а мені – підтримкою.

(Пригадай собі усіх тих, з ким працюєш або зустрічаєшся на роботі: назви їх. Нехай любов перебуває в кожному).

Отче наш..., Богородице Діво..., Слава: І нині...

5. Отче, Ти дарував мені родину. Дякую Тобі за неї, за всіх родичів, близьких і далеких. Без них був би самотнім і опущеним. Нормальне життя та щоденна праця були б неможливими. Дякую Тобі, Отче, за їхню любов до мене, бо від Тебе вона походить. Дякую за все прекрасне і добре, що пережив у моїй родині зі своїми близькими (назви їх імена).

Сам(а) вибрав(ла) пережиття любові в родині. Та прагну любити усіх членів так, як Ти нас любиш. Прошу Тебе за родину моїх братів і сестер та всіх родичів, як і за усі родини світу. Отче, поручаю Твоїй любові тих усіх, котрі її позбавлені, та тих, котрим гріх знищив мир. Поверни їм сили до життя любов'ю і миром, вилікуй їхні рани та подаруй їм щастя.

Маріє, Мати наших родин, дякую, що жила в Пресвятій Родині та що показала нам, що життя в згоді та любові – можливе. Заступайся за нас і молися за наші родини. Дякую за Твою науку в тому посланні: *"Дорогі діти! Знаєте, що наближається час радості, а без любові не зможете нічого досягнути. Через це навчіться спочатку любити вашу родину, згодом всіх людей у парафії, а тоді зможете любити і приймати усіх тих, хто сюди прибуде. Нехай цей тиждень стане тим, в якому навчитесь любити. Дякую, що відповіли на Мій заклик" (13 грудня 1984 р.).*

Зміцнюй мене і візьми під Свою опіку мою постанову. Вчини, щоб у моїй родині любов була основним правилом у вчинках і взаємних стосунках. Нехай за Твоїм заступництвом та любов вилікує всі рани вчорашнього дня, нехай радість перебуває в нас.

Отче наш..., Богородице Діво..., Слава: І нині...

6. Отче, цього ранку хочу в особливий спосіб подякувати Тобі за ласку співпраці в побудові світу, завдяки здібностям, котрими мене обдарував. Переді мною день, жертвований з Твоїєї ласки. Хотів(ла) би зробити все, що зможу для Твоїєї слави, для мого добра і для добра усіх людей. Допоможи мені, щоби був вірним(ою) у моїй нинішній праці, вірним(ою) постанові, яку склав(ла) нині рано у молитві. Благослови працю кожного члена моєї родини чи моєї спільноти й цілого світу. Благослови усіх тих, що нині працюють, і тих, котрі не працюють, бо не мають роботи або ще не знайшли її. Найми їх усіх до Твого виноградника для побудови кращого світу. Не дозволяй нам знищувати себе працею; будь відпочинком для змучених. Надихни художників. Відкрий нові дороги для поступу учених, щоб

зуміли віднайти нові закони, складені Тобою в ділі сотворення світу. Щоб усі могли Тобі поклонятися і прославляти Тебе!

Щоб Твій дух керував нами, щоб заховували рівновагу поміж фізичною працею і нашим духовним життям.

Маріє, Мати наша, дякую Тобі, що поклікала нас, аби ми наверталися до Бога і прагнули Його благословенства до і після праці.

“Дорогі діти! Нині хочу закликати вас до молитви до і після праці. Якщо так поступимете, Бог благословитиме вас і вашу працю. Тепер ви мало молитесь, а більше працюєте. Моліться більше. На молитві відпочините. Дякую, що відповіли на Мій заклик” (5 липня 1984 р.).

Дякую за цей материнський заклик. Мати Маріє, проси Отця разом зі мною, щоб простив мені за те, що стільки разів забував(ла) благати про Його батьківське благословенство. Нехай мені простить, що вважав(ла) себе за власника, а не за управителя довірених мені дібр і що надуживав(ла) моїх здібностей у праці. Мати

Божа, допоможи мені, аби став(ла) добрим співпрацівником у планах Божих.

Маріє, проси Отця, щоб простив тим, котрі перенасичуються або віддаються безчинству. Вчини, щоб усі люди свідомо і з радістю співпрацювали над спасінням світу та щоб праця кожного була нині поблагословлена.

Отче наш..., Богородице Діво..., Слава: І нині...

7. Отче, у цій молитві я відкрив(ла) Тобі моє серце і наситив(ла) Тобою мою душу. Зміцнюй моє серце та мої помисли, щоби нині був(ла) спроможний(на) виконати свою працю. “Отче, хай не моя, а Твоя буде воля”. Повторюю ці слова вслід за Твоїм Сином Ісусом Христом у всіх щасливих та важких хвилинах, які мене очікують сьогодні. Також прагну звернутися до Тебе, наслідуючи Марію, Матір твого Сина: “Ось Я слугиня(слуга) Господня(ій)”.

Маріє, дякую Тобі, що допомогла мені усвідомити, що моя душа має цінність для спасіння світу, що я також можу сьогодні принести мир і любов. *“Дорогі діти, закликаю вас у всьому бути взірцем для інших, особливо в молитві та свідченні. Дорогі діти, без вас Я не в змозі допомогти світові. Прагну, щоб у всьому співпрацювали зі Мною, навіть у найдрібніших справах. Задля цього, дорогі діти, допоможіть Мені, щоб ваша молитва пливла із серця з цілковитим відданням Мені. Таким чином Я зможу вас навчати на тій дорозі, котре з вами розпочала. Дякую, що відповіли на Мій заклик”* (28 серпня 1986 р.).

Я, слуга(гиня) Господній(ня), готовий(а) відповісти на Твій заклик і йти за Тобою, щоб допомогти світові. Дякую, Маріє, що Ти – зі мною, як і за те, що Ти дорожиш мною. Дякую Тобі за те, що без моєї участі Ти не можеш допомогти світові. Допоможи мені сьогодні зрозуміти плани Отця щодо мене. Амінь.

Отче наш..., Богородице Діво..., Слава: І нині...

Довіряю Тобі, Отче, разом з Твою Церквою, і стверджую, що вірую в Тебе і віддаю Тобі моє серце: ВІРУЮ В БОГА ОТЦЯ...

о. Славко Барбарич

ВІДПОВІДІ НА СУМНІВИ ЩОДО ПОЧИТАННЯ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ

Хто уважно читає слова Ісуса Христа в Євангелії “Це Моє Тіло”, “Це Моя Кров”, той не зможе не повірити, що Христос присутній під видами хліба і вина, жертвуючись тільки на святій Службі Божій. Хто задумується над тими словами Христа, той перестане сумніватися і знайде правду, згідно з якою на святій Службі Божій є правдиве Тіло і Кров Христа Господа у Пресвятій Тайні Євхаристії!

Якось я запитав одну жінку:

Що вам подобається в нашій Церкві?

— Культ Пресвятої Діви Марії. Відчуваю, коли Спаситель на Хресті сказав до святого Івана: “Сину, це Мати твоя”, тим самим дав нам усім Марію за Матір, яку ми повинні почитати і любити!..

Для тих, хто від народження, з особливої Божої ласки, виховується в лоні Вселенської Церкви, і від першої хвилини свого існування дихає цією атмосферою, важко зрозуміти тугу душі, яка шукає Христа. Поки що не відчуваємо, скільки краси, чару, скільки скарбів містить в собі наша віра!

Особливе місце в житті нашої Церкви займає почитання Пресвятої Діви Марії як Посередниці між Ісусом і нами, як Матері всього людства, як Дарохранительниці всіх ласк, як Непорочної Діви...

Вселенська Церква завжди почитала Пресвяту Діву Марію. Наперекір глузуванням, на смішкам, непорозумінням, закидам, ми завжди зі щирою любов'ю вшановували Пресвяту Діву Марію, тож проаналізуймо закиди стосовно культу Божої Матері.

“Воплотився з Духа Святого...”

Перша проблема криється в словах Символу віри: “...вплотився з Духа Святого і Марії Діви”. Діва Марія! Пресвята Діва! Діва, окрім цього – Мати! Так говоримо про Марію, Христову Матір. І тут постає закид

Діти Непорочної

щодо недоторканості дівництва Матері Божої!

Без сумніву, народження Христа важко зрозуміти навіть людям сильної віри. Віра стверджує, що Христос прийшов на світ не так, як інші люди. Він не мав земного батька, а був зачатий від Святого Духа, тобто святий Йосиф і Пресвята Діва Марія перебували у шлюбі, але не жили між собою подружнім життям.

Подібного випадку в історії людства не було. Це виняток. Але Святе Письмо зрозуміло й рішуче це стверджує. Отже, мусимо це прийняти без застережень.

Коли Марія почула від архангела Гавриїла, що народить Сина, стривожено спитала: “Як же воно станеться, коли Я не знаю мужа?” (Лк. 1, 34). Ангел їй виразно говорить: “Дух Святий зійде на Тебе, й сила Всевишнього Тебе отінить; тому й святе, що народиться, назветься Син Божий” (Лк. 1, 34–35). Так описує про цю подію святий євангелист Лука, а у Матая читаємо: “Марія, Його Мати, була заручена з Йосифом; але, перед тим, як вони зійшлися, виявилось, що Вона була вагітна від Святого Духа. Йосиф, її чоловік, був праведний і не бажавши її ославити, хотів тайкома її відпустити. І от, коли він задумав, ангел Господній з’явився йому уві сні й мовив: “Йосифе, сину Давида, не бійсь узяти Марію, твою жінку, бо те, що в Ній зачалось, походить від Святого Духа” (Мт. 1, 18–20).

Чи цього замало? Коли говоримо про Христа, який прийняв тіло від Святого Духа і Марії Діви, маємо на увазі вищезітовані слова зі Святого Письма. І тому віримо, що Ісус Христос прийшов іншим способом на світ, аніж люди. Він не мав земного батька, не підлягав загальному закону приходу на світ. Отримав тіло від Матері, але не таким способом, як інші люди. Бо Марія зберегла Своє дівцтво і при народженні Христа. Цієї правди не можемо зрозуміти, але мусимо вірити, бо хто відкидає цю догму, той не перебуває у повноті ласки Святого Духа.

В зв’язку з цим хотів би вказати на обставину, яка полегшить прийняття цієї таємничої правди віри. Облегшить нам погодитися з чудним зачаттям Пресвятої Діви Марії, хоча ніколи не зрозуміємо цього, однак щиро визнаємо, що Божий Син мусів так прийти на світ.

Напевно, багато з вас в житті бачили, що деякі діти достоїнством або вадами відрізняються від своїх батьків. Батьки порядні, релігійні, часом мають розпусну ліниву дитину, яка безперестанно п’є! Хто це зрозуміє? Тільки той, хто знає сучасні дослідження науки про спадковість. Згідно з цією наукою, кожна молода людина, котра несе в собі добрі та злі нахили своїх предків, не вільна від вад, в ній повно нашарувань, суперечностей, спадкових збочень. Це сумна правда!

Скажіть, чи Спаситель, що приходив на світ, не повинен був вибрати іншої дороги, яка б зберегла Його від хворого спорохнявілого кореня людського роду? Чи Спаситель неслухно вибрав Собі іншу дорогу приходу на світ, прагнучи дати людству чистого, ідеального, необтяженого спадковістю “нового Адама”, подібного до першої людини?!

Без сумніву, потрібно глибокої віри, щоб прийняти ту правду, що Христос був зачатий від Святого Духа і народився надприродним способом від Діви.

Якщо приймемо цю високу правду нашої святої віри, зрозуміємо, що справедливо називаємо і віддаємо честь та поклоніння Матері-Діві Марії й правдиво почитаємо її як Матір і Діву.

Христові “брати”

Наша віра не містить в собі нічого такого, чого б могла соромитися і приховувати від людей. Отже, ще одна плітка, яку вороги католицизму стараються засіяти в душах вірних: Пресвята Діва Марія, окрім Ісуса, мала зі св. Йосифом ще дітей. Прикро слухати, з якою насолодою і затятістю роблять цей закид ті, хто не визнає непорочності Марії, при цьому покликаються на Святе Письмо й не раз створюють замішання, ба навіть ведуть до втрати віри католиками.

Щодо “братів Христових”, то у святого Марка читаємо: “Приходять Мати Його та брати Його

і, стоячи надворі, посилають по Нього, щоб Його прикликати” (3, 31). У святого Матея: “Хіба Він не син теслі? Хіба не Його Мати зветься Марія, а Його брати: Яків, Йосиф, Симон та Юда? І Його сестри хіба не всі між нами?” (13, 55–56). Святий Іван пише, що Ісус Христос “подався... у Капернаум, Він сам, і Його Матий брати та учні Його” (2, 12). А далі читаємо, що “навіть і брати Його, отже, не вірували в нього!” (Ів. 7, 5). В Діяннях апостолів також сказано, “що всі вони пильно й однодушно перебували на молитві разом з жінками і Марією, Матір’ю Ісуса, та з Його братами” (1, 14).

Чи ці вислови зі Святого Письма потрібно дослівно розуміти, чи тут мова йде про рідних братів Ісуса, дітей святого Йосифа і Марії?

Нічого подібного, бо на Сході братами і сестрами називають дальших родичів. Якраз на цьому незнанні східних традицій і спекулюють вороги Христової Церкви. Хто покликується на Святе Письмо, той повинен його знати! Нехай прочитає десятий стих двадцять четвертої глави Євангелії від святого Луки, де йдеться про жінок, які повідомили Апостолів про воскресіння Ісуса Христа. Нехай цю цитату порівняють зі стихом двадцять п’ятим в дев’ятнадцятій главі Євангелії від святого Івана. Святий Лука зазначає: “Марія, мати Якова”; святий Іван говорить, що під хрестом стояла “Його Мати, сестра його Ма-

тері, Марія Клеопова та Марія Магдалина”. Отже, Пресвята Діва Марія мала сестру Марію, яка була одружена з Клеопом, і вони мали сина Якова. Святий Марко також називає її “сестрою” Христовою. А знаємо, що це була Його тітка.

У Старому Завіті зустрічаємо подібний спосіб спілкування. В книгах Мойсея Лот названий

“братом Авраама”, хоча відомо, що Лот був сином його брата. А про Якова, який був братом Лавана, знаємо, що Лаван був дядьком Якова. В Пісні пісень наречену або жінку називають “сестрою”.

“Так, – говорять противники, – але Святе Письмо в багатьох місцях називає Ісуса Христа первородним Сином Марії (пор Мт. 1, 25; Лк. 2, 7). З цього випливає, що в Марії було більше дітей?” Ні! Хто знає спосіб написання Святого

Письма, тому відомо, що первородним сином називали й одинака. Святий Павло зве Ісуса Христа первородним Сином Бога! (див Євр. 1, 6).

Якщо Ісус Христос мав би братів чи сестер, було б зовсім незрозуміло, чому віддав Свою Матір під опіку святого Івана. Як це пояснити, якщо в Марії було більше дітей?

Ні! Пресвята Діва Марія мала тільки одне єдине Дитя – Ісуса, і тому віддаємо Їй честь. Наш культ Марії випливає з факту, що саме Вона породила Ісуса Христа, Спасителя світу!

Не потрібно боятися, що культ Матері Божої відвертає нас від Христа, як це доказують наші вороги. Вони стверджують, що культ Марії стає перешкодою в любові до Бога. Насправді, культ Матері Божої допомагає людині швидше прийти до Ісуса, краще пізнати Його любов і милосердя, заручитися Її підтримкою, захистом на цій “долині сліз”, в останню мить переходу до вічності та на суді Божому.

Христос

і Пресвята Діва Марія

Закид противників щодо культу Богородиці не витримує жодної критики, бо кожний свідомий християнин добре знає, що коли віддаємо честь Богів, то обожнюємо Його, коли ж віддаємо честь Марії, – почитаємо Її. Між обожненням і почитанням – велика різниця. Найкраще бачимо її в нашій улюбленій молитві “Богородице Діво”. Молимося: “Благо-

Діти Непорочної

словенна Ти між жінками і благословенний плід лона Твого, бо Ти породила Христа Спаса, Ізбавителя душ наших". Тут мова не про честь Божу, бо вважаємо Марію посередницею між нами і Богом.

Так само й у інших молитвах до Матері Божої. "Молися за нас, Богородице, щоб ми стали гідними обітниць Христових". Часто вживаємо слова "Мати Божа, заступайся за нас".

У нашій Церкві існує чітке усвідомлення різниці між почитанням і обожненням Господа.

"Ми хочемо лише Христа", – стверджують противники. Ми також Його шукаємо, але не від нас залежить, що куди б ми не

йшли за Ним, завжди знаходимо при Ньому Його Матір! Вона біля Нього в яслах у Вифлеємській стаєнці, товаришить Йому у втечі до Єгипту, проживає з Ним у Назареті, іде за Ісусом на Хресній Дорозі, стоїть під Хрестом на Голготі та біля Його гробу! Всюди знаходимо Марію біля Христа. Хто знайшов Марію – той знайшов Христа. Історія підтверджує, що народ, скоріше чи пізніше, після того, як перестане почитати Марію, покине й Спасителя.

Ісус і Марія так тісно злучені, що просто неможливо любити Христа, не люблячи Пречистої Диви Марії. "Хто почитає Христа, – каже святий Епіфаній

Кіпрський (403), – почитає також Марію; хто не почитає Марії, не почитає Христа". Великий знавець традиції Східної Церкви, князь Максиміліян Саксонський, у своїх "Викладах про Східні Літургії" так каже про почитання Пресвятої Диви Марії у Східній Церкві: "Передусім культ Богородиці є чимсь особливо важливим у Східних Літургіях..."

Культ Матері Божої на Сході прадавній. Усі великі Марійські празники зародилися на Сході, і тому почитання Богородиці перейшло в кров та свідомість усіх вірних Східної Церкви... Вони так вросли в культ Божої Матері, що того, хто Її не по-

Вид на дзвіницю у Страдчі, Львівська обл. (худ. Юліан Савко)

читає, прямо вважають безбожником і нехристиянином... Від греків всі слов'янські народи, передусім українці, перейняли любов до Богоматері. Завжди шановано матерів великих людей, тим більше ми повинні шанувати Матір Богочоловіка!

Історія з великою пошаною говорить про матір братів Іракхів, про святу Моніку, матір-героїню святого Августина. Напевно, ви чули про матір Андрея Шептицького, яка говорила до своїх п'ятьох синів, що воліла б радше бачити їх на катафалку, ніж вони мали б допуститися тяжкого гріха. Імена тих великих матерів ми повинні шанувати і любити, віддавати їм честь, а про Матір Господа Ісуса Христа невже повинні забути?

Чи почитання Матері Божої зменшує Христову честь? Ніколи! Чи є такий син, який не хотів би бачити слави своєї матері? Чи може син ображатися, якщо шанують його матір? Я б почував себе дуже ображеним у товаристві, яке б ображало мою матір.

Наша Церква ніколи не ставила знаку рівності між Ісусом Христом та Богородицею, але завжди почитала Марію як ту, що породила Богочоловіка, Спасителя всього людства. У Святому Письмі, в Євангелії від св. Луки знайдемо безперечні докази, **ким є Марія, яка була Її місця на землі, яке місце в Її житті займав Бог, що зробив Господь з того моменту, коли Пресвята Діва дала згоду стати Матір'ю Спасителя, і як Вона**

любила Бога: “Шостого місяця ангел Гавриїл був посланий Богом у місто в Галилеї, якому ім'я Назарет, до діви, зарученої з чоловіком, на ім'я Йосиф, з Давидового дому; ім'я ж діви було Марія. Ввійшовши до Неї, ангел сказав Їй: “Радуйся, благодатна, Господь з Тобою! Благословенна Ти між жінками”.

Вона ж стривожилася цим словом і почала роздумувати в Собі, що могло значити це привітання. Ангел Їй сказав: “Не бійся, Маріє! Ти бо знайшла ласку в Бога. Ось Ти зачнеш у лоні і вродиш Сина й даси Йому ім'я Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього назветься. І Господь Бог дасть Йому престол Давида, Його батька, і Він царюватиме над домом Якова повіки і царюванню Його не буде кінця”. А Марія сказала до Ангела: “Як же воно станеться, коли Я не знаю мужа?” Ангел, відповідаючи, сказав Їй: “Дух

Святий зійде на Тебе, й сила Всевишнього отінить; тому й святе, що народиться, назветься Син Божий. Ось Твоя родичка Єлисавета – вона також у своїй старості зачала сина, і це шостий місяць тій, що її звуть неплідною; нічого бо немає неможливого в Бога”. Тоді Марія відповіла: “Ось Я, рабиня Господня, нехай зі Мною станеться по слову Твоєму!” І Ангел відійшов від Неї.

Тими днями, Марія, зібравшись, пустилася швидко в дорогу у гірську околицю, в місто Юди. Увійшла Вона в дім Захарії і привітала Єлисавету. І як почула Єлисавета привіт Марії, здригнулася дитина в її лоні, і Єлисавета сповнилася Святим Духом і викликувала голосом сильним: “Благословенна Ти між жінками й благословен плід лона Твого. І звідкіля мені це, що прийшла до мене Мати Господа мого? Ось-бо, як голос Твого привітання залунав у моїх вухах, дитина з радості здригнулась у моїм лоні. Щаслива та, що повірила, бо здійсниться сказане їй від Господа”.

І мовила Марія: “Величає душа Моя Господа і дух Мій радіє в Бозі, Спасі Моїм, бо Він зглянувся на покору рабині Своєї, ось-бо віднині ублажатимуть Мене всі роди. Велике-бо вчинив Мені Всемогутній, і святе Його Ім'я. Милосердя Його з роду в рід на тих, які страхаються Його...”

(Лк. 1, 26 – 50).

о. Петро Герилук-Купчинський, ГСД

Діти Непорочної

НЕБЕЗПЕЧНЕ ЛЖЕВЧЕ ННЯ: СВІДКИ ЄГОВИ

Походження і суть учення Свідків Єгови

Свідки Єгови широко відомі своєю проповідницькою активністю. Це – швидкозростаюча “християнська” секта, члени якої впевнені у важливості і життєвій необхідності своєї проповіді. Засновником організації, яка пізніше стала відомою під назвою “Свідки Єгови”, був Чарлз Тейз Руссель (1852–1916). Він виріс в містечку Аллегені, штат Пенсільванія, США і з дитинства був вихований у традиціях конгрегаціоналістської церкви. З часом Руссель став власником декількох магазинів готового одягу в Північному Пітсбурзі. У молодості відчував сильний страх перед пеклом, але пізніше, коли захопився вченням адвентистів Сьомого дня, він відкинув ідею вічного засудження. Руссель почав писати книжки і статті з біблійних питань та викладати в класах з вивчення Біблії (власне тому його стали називати “пастор” Руссель, хоча він ніколи не був рукоположений). Система поглядів, яку він викладав усно і письмово, була дуже близькою до уявлень адвентистів, особливо в тому, що торкалося вічного засудження (пекла) і часу другого пришествя Христа. Розійшовшись у поглядах з адвентистами з декількох питань (зокрема, в питанні про відкуплення гріхів), Руссель почав видавати свій власний журнал “Сторожова башта Сіону і Глашатай присутності Христа”. Через п’ять років, 1884 р., Руссель заснував “Літературно-видавниче товариство Сторожової башти Сіону” – некомерційну релігійну організацію. В 1896 році вона була переіменована в “Біблійне літературно-видавниче товариство Сторожової башти”; в 1908 році штаб-квартира організації Русселя перемістилась у Бруклін, штат Нью-Йорк. Руссель пропагував свою версію адвентизму в багаточисельних і обширних працях. Найважливіша з його робіт – семитомні “Дослідження Святого Письма”. Перший том вийшов у 1886 році, сьомий був виданий уже після смерті Русселя в 1917 році. Останні роки життя Руссель провів у безперервних подорожах, проповідуючи своє вчення. Маючи надзвичайно егоїстичний характер, “пастор” Руссель вихваляв себе в своїх писаннях, використовуючи часто абсурдні й високопарні вирази; він дозволяв своїм послідовникам ставити себе в один ряд із такими людьми, як апостол Павло, Джон Уікліф, Мартин Лютер. Руссель говорив, коли люди вимушені будуть робити вибір між читанням його творів і читанням Святого Письма, буде краще, якщо вони нададуть перевагу його творам. В 1913 році дружина Русселя подала на нього в суд, звинувачуючи його у подружній зраді, зарозумілості й байдужості до сім’ї, неповазі до оточуючих; вона виграла судовий процес. Руссель

заволодів 990 із 1000 акцій свого “Товариства” і сам особисто керував його фінансами. Газета “Вгоок уп оаі у еа е” звинуватила Русселя в махінаціях і доказала це обвинувачення в суді. Руссель сам зганьбив себе, бо поклявся перед судом, що вміє читати по-грецьки, але насправді не зміг навіть назвати букви грецького алфавіту.

Після наведеного не є дивною те, що єговісти стараються відкидати зв’язок своєї секти з товариством Русселя. Вони не люблять, коли їх називають “русселітами”, хоча історичний факт є незаперечним: засновником і організатором секти “Свідки Єгови” був Чарльз Руссель. Вчення, викладене Русселем в його працях, однакове із сьогоднішнім ученням Свідків Єгови.

Наступником “пастора” Русселя на посту голови “Біблійного товариства Сторожової башти” став Джозеф Франклін Рутерфорд. Він був юристом і працював помічником судді в Бунвіллі, штат Міссурі; пізніше переїхав до Нью-Йорка. Вже після того, як Рутерфорд став головою “Товариства”, деякі русселіти відпали від основної секти і заснували свої невеликі групи.

Рутерфорд загрожував їм, попереджаючи, що вони загинуть, якщо не повернуться в лоно “Товариства”. Рутерфорд керував сектою з 1917 до 1942 року; весь цей час він неухильно збільшував силу свого впливу на рядових членів секти і добився від них абсолютно безсловесної підлеглості. Всякий, хто насмілювався в чому-небудь не погодитися з керівником, негайно виганявся зі секти. В 1942 році у віці 72 років він помер. Об’явивши лозунгом секти вірш із Ісаї 43, 10, Рутерфорд в 1931 році вирішив переіменувати секту у “Свідки Єгови”, щоб стерти найменшу згадку про “пастора” Русселя. Рутерфорд з ненавистю та злобою відкидав усі існуючі релігії й виховував у членах своєї секти дух непримиренної ворожості до всіх християнських Церков. Ця ненависть до інших релігій і громадянських інститутів стала характерною рисою культу Свідків Єгови. На відміну від Русселя, Рутерфорд майже не проповідував публічно. Він був окутаний атмосферою таємничості, залишаючись при цьому надзвичайно енергійним організатором і адміністратором. Рутерфорд був ще більш плідним письменником, ніж Руссель. Його багаточисленні книжки і брошури виходили мільйонними тиражами. Рутерфорд розвинув ідеї Русселя й надав їм більш привабливий вид, але суть учення не змінилася.

Третім головою “Біблійного товариства Сторожевої башпи” в 1942 році став Натан Хоумер Кнорр, який показав себе здібним організатором. Особливу увагу звертав на навчання членів секти і на кількість надрукованої єговістської літератури, тиражі якої вирости при ньому в багато разів. Так само, як Рутерфорд у свій час не звертав особливої уваги на твори Русселя, так і Кнорр не надавав значення працям Рутерфорда... Нинішнім головою “Товариства Свідків Єгови” є Фредрік Уільям Франц.

Єговісти навчаються методів проповідництва у спеціальній місіонерській школі в Саут Ленсінгу, штат Нью-Йорк. Єговісти-миряни відвідують по неділях учбовий заклад Кінгдін Холлс; різноманітні заняття проводяться і в будні дні. Свідки Єгови ставлять розум вище біблійного вчення і відкидають все, що не піддається розумові в Святому Письмі. Відкидання усього, недоступного розумінню людини привело до того, що єговісти систематично заперечують більшість основних положень християнства, особливо відчутно це проявляється у невизнанні суті Трійці і природи Ісуса Христа як Боголюдини. Єговісти не визнають Божественності Ісуса Христа і не вірять в Святого Духа; крім того, вони не вірять у тілесне воскресіння Христа і в друге пришестя. Незважаючи на те, що свідки Єгови вважають Біблію беззаперечним джерелом істини, дійсним авторитетом для них є прийнята в їхній секті інтерпретація Біблії. В своїх творах й усно єговісти об’являють себе безгрішними, єдиними правильними

тлумачами Святого Письма, і до всього, що хоча трохи відрізняється від їхніх поглядів, відносяться нетерпимо. Учення Русселя, яке фактично не підтверджується змістом Святого Письма, стверджує, що ні один із єговістів не має права на власне розуміння Біблії і взагалі не повинен мати власної думки. Офіційно Свідки Єгови заявляють, що не існує людини, думка якої була би безгрішною, але на практиці вони по-рабськи схиляються перед поглядами своїх авторитетів. Єговісти розробили свій власний “переклад” Біблії, відомий під назвою “Новий всесвітній переклад”. Як і інша література єговістів, цей переклад видається величезними тиражами та поширюється по всьому світу. Оскільки вся література секти видається анонімно, немає ніякої можливості перевірити, хто був автором перекладу, який, до цього ж, не відзначається високою якістю. Деякі місця Біблії в цьому перекладі спеціально перекручені, щоб припасувати Святе Письмо (!) з власною помилковою доктриною Свідків Єгови. Наведемо декілька прикладів:

1. Бажаючи заперечити Божественність Ісуса Христа, єговісти перекладають: Йоан 1:1 як “Слово було богом” (е ого а а оо), тим самим вступають у протиріччя з правилами грецької граматики. В грецькій мові відсутні неозначені артиклі типу англійського “а” чи “ап”, які означають сукупність схожих уявлень. Тому, якщо б Йоан хотів сказати те, за що єговісти хочуть видати його слова, то написав би тоді так: “Слово було одним із богів”. Але Йоан написав: “Слово було – Бог”, бо і в Старому і Новому Завітах стверджується існування тільки одного, єдиного Бога. Ніде в Біблії не згадується існування якогось іншого Бога. Тому, існуючий Синодальний переклад Біблії є точним, а єговісти ж цілеспрямовано спотворюють його.

2. У “Новому всесвітньому перекладі” Нового Завіту замість слова “Бог” всюди використано ім’я “Єгова”. Єговісти вірять, що таким є єдине правдиве ім’я Бога, однак в оригінальному тексті Нового Завіту воно взагалі не зустрічається. Ім’я Бога у тому вигляді, в якому воно записано в древніх списках Старого Завіту, являє собою особливе сполучення букв давньоєврейського алфавіту – приголосних “ЙХВХ” і голосних “АОАІ” (взятих із слова “Адонаї” – Господь). Таким чином, найкраща фонетична транскрипція тетраграматона “ЙХВХ” – “Яховаї”, чи “Яхве”, а не англійський варіант “Джехова”, яким користуються єговісти. Але і слово “Яхве” не вживається ні в одному із рукописних текстів Нового Завіту, що дійшли до нас.

3. При недобросовісному стремлінні приладнати Святе Письмо під свої догми, єговісти використали в своєму перекладі слова, які не існують в грецькій мові, і вирази, які не відповідають грецькій граматиці (наприклад, вони перекладають: Кол. 1, 16 як “Бо створено все інше...”). З цією ж ціллю Свідки Єгови спотворили чи пропустили

багато інших слів і виразів. Єговісти, безумовно, відкидають учення про Трійцю. Вони стверджують, що триєдиність Трійці походить від сатани. Вони задають насмішкваті питання і висувають навмисне придумані дитячі аргументи, намагаючись висміяти концепцію триєдиного Бога. Щоб обійти питання про Трійцю, вони спотворили і пропустили декілька біблійних віршів. Відкидаючи Трійцю, єговісти неминуче приходять до відкидання Божественності Святого Духа. Вони вчать, що Святий Дух є якоюсь безособовою силою Бога, тільки не особа. В “Новому всесвітньому перекладі” Біблії зсилення на Святий Дух усюди замінені словами типу “це”, “щось” і т.п. Єговісти навчають, що Дух Святий “не є ні Богом, ні однією із осіб Трійці, ні навіть особою”. Вони люблять представляти собі Дух як “радіовипромінювання” або якоюсь невідомою, неконтрольованою природною силою. І ще один неминучий наслідок заперечення Трійці – невизнання Божественності Ісуса Христа. Єговісти використовують свій “пристосований” переклад Біблії, щоб применшити значення Божественності Ісуса, і в той же час неправдиво тлумачать такі вирази, як “єдиновірний”, “первородний”, “Син Божий” і інші, пробують підтвердити свої небіблійні

уявлення про Христа. Вони твердять, що Ісус був першим творінням Єгови і що Єгова “використовував” Христа, аби створити всі решта творіння”. Єговісти вірять, що до свого втілення Ісус був архангелом Михаїлом – керівником духовного воїнства Єгови. Крім того, свідки Єгови перекарчують вчення про непорочне зачаття, бо стверджують, що Христос просто перевоплотився із духовної істоти в істоту людську, і тоді став називатися Ісусом. Унаслідок цього, єговісти відкидають основну істину християнства, а саме, що Бог став людиною і приніс Себе в жертву за гріхи людей. Щоби хоча якось правдоподібно представити свої помилкові твердження, єговістам доводиться перекарчувати, а інколи і просто викидати деякі важливі місця зі Святого Письма, як-от: Іс. 7, 14; 9, 6; Мих. 5, 2; Йо. 1, 1; 8, 58; Флп. 2, 11; Кол. 2, 9; Тит. 2, 13; Євр. 1, 8. Бажаючи за будь-яку ціну відкинути Божественність Ісуса і єдиність Його з Богом Отцем, єговісти вдаються до хитромудрих граматичних перекарчень: вони розуміють, якщо Єгова і Ісус – єдині, то вся їхня віра нічого не варта. Незважаючи на те, що єговісти визнають безгрішність Христа, вони стараються всіма силами применшити значення Його жертви у відкупленні на Хресті. Свідки Єгови вчать, що Христос тільки частково відкупив наші гріхи. Смерть Ісуса, на їхню думку, очистила нас від первородного гріха Адама, а тепер ми повинні самі заслужити своє спасіння. Христос, таким чином, не дарував нам істинного спасіння, а тільки надав можливість “заробити” його – в земному житті або ж у “тисячолітньому Царстві”. Свідки Єгови спотворюють і біблійне вчення про воскресіння тіла та повернення Господа Ісуса на землю. Вони заявляють, що Христос воскрес лише духовно, як безтілесна істота; тіло Ісуса ніби “розчинилося в повітрі”, а Людина Ісус умер навіки. У відповідності з цим уявленням, вони вважають, що Ісус повернеться до людей тільки як духовна, невидима істота. Як і більшість інших сектантів, єговісти змушені вдаватися до заплутаних екзегетичних розмірковувань, щоб привести систему своїх поглядів хоч до якогось порядку. Але і цим плутанина єговістів не вичерпується. Вони вчать, що друге пришествя Христа в цей світ уже відбулося! Друге пришествя, на їхню думку, відбувалось в три етапи: спершу Ісус явився “у вишні небесній” і забрав зі собою в Царство Боже душі Апостолів і деяких померлих із числа 144000 праведників, “безсмертних”. Це ніби відбулось у 1874 році. Потім, у 1914 році, Христос поклав кінець поганству і почав невидимо керувати світом. У 1918 році Він піднявся в “духовний храм” і почав суд над земними народами. Тепер єговісти з нетерпінням чекають не другого пришествя, а прийдешньої останньої битви Армагедону, в якій Христос очолить духовне воїнство Єгови і переможе сили зла. Тоді почнеться тілесне воскресіння всіх мертвих (небесне духовне воскресіння 144000 “членів тіла

Христового” до цього часу вже завершиться). Всі, хто “зник” (таке єговістське уявлення про смерть), будуть створені заново; їм буде надана друга можливість повірити в Єгови і покоритися Йому в “тисячолітньому Царстві”. А того, хто не витримає і цього другого “терміну випробування”, чекає нове зникнення, але на цей раз уже назавжди. Після цього всі, хто залишився жити, будуть насолоджуватися вічним раєм на землі; 144000 праведників залишаться на небесах із Христом.

Вкінці “тисячолітнього Царства” сатана і його демони будуть випущені на волю, щоб випробувати волю людей. Вслід за цим сили зла будуть остаточно знищені. Таким чином, ціль історії в системі єговістів – переможний захист імені Єгови, а не спасіння всіх людей.

Свідки Єгови запекло відкидають біблійне уявлення про пекло і заявляють, що слова “шеол” і “гадес” означають лише “могили”. Тут єговісти знову впадають у свою звичну помилку, інтерпретуючи значення слів у відриві від контексту. Їх учення вступає в протиріччя з багатьма біблійними текстами, в яких ясно сказано, що пекло – місце жорстоких страждань і свідомого відчуження від Бога (див. Мт. 8, 11 – 12; 13, 42 – 50; 22, 13; Лк. 13, 24 – 28; 16, 19 – 31; Одкр. 14, 9 – 11). Свідки Єгови відкидають мученицьку свідомість відчуження і підмінюють її безболісним зникненням

(відсутністю існування). Це означає, що погляди єговістів на святість Бога і на гріх вельми поверхові. Крім цього, в такому уявленні немає місця біблійному вченню про безсмертя душі. Єговісти заявляють, що людина і є душа. Проте Біблія вчить, що душа існує як свідоме буття після того, як відокремитися від тіла (Лк. 20, 37 – 38; Одк. 6, 9 – 11), і з’єднається в день слави з воскреслим тілом. Єговісти відомі, як запеклі противники переливання крові. При цьому, вони посилаються на повеління Єгови ізраїльтянам (Лев. 17, 13 – 14). Вони вважають також, що віддавання честі будь-якому національному прапору є ідолопоклонством, бо людина не повинна присягати і не може бути підлеглою нікому, крім Єгови і Ним “уповноважених”.

Оцінка релігії єговістів з біблійних позицій

1. Теологія Свідків Єгови відкидає або перекручує майже всі значні біблійні істини, включаючи уявлення про Трійцю, Божественність Христа, непорочне зачаття, воскресіння Ісуса, друге пришествя, відкупну жертву на хресті, Божественність Святого Духа, спасіння, безсмертя душі, природу людини, пекло, чистилище і рай.

2. Свідки Єгови прийшли до відкидання християнських істин, пропонуючи завідомо неправдиве тлумачення Святого Письма. Їх віросповідання бере свій початок з робіт Чарльза Т. Русселя. Незважаючи на протести Свідків Єгови, назва “Русселізм” точно відповідає сутті їх вчення: воно відповідає всім відомим працям їхнього засновника.

3. У спробах обґрунтувати своє вчення, єговісти порушують усі основні принципи герменевтики (науки інтерпретації Біблії). Лідери єговістів несуть відповідальність за безсовісне використання цитат із Біблії у відриві від контексту і в свавільному, але потрібному для них перекладі давньоєврейських і грецьких слів. Так як праці єговістів видаються завжди анонімно, нікого із їхніх “письменників” і “перекладачів” неможливо притягнути до відповідальності за свідомі спотворення тлумачення й перекладу Біблії.

Про що слід пам’ятати при зустрічі зі Свідками Єгови

1. Свідки Єгови переконані в життєвій необхідності своєї місії, і тому ведуть себе досить сміливо та агресивно. В результаті чого їхня секта швидко збільшується. Особлива активність єговістських місіонерів пояснюється тим, що для них мірою “набожності” є ступінь здійсненого ними впливу на довкілля та успіх в поширенні своїх помилкових тверджень. Свідки Єгови вірять, що катастрофа Армагедону може наступити з дня на день і стараються “заслужити майбутнє життя” “тисячолітньому Царстві” невгамовною проповіддю своїх релігійних доктрин, не усвідомлюючи їхньої помилковості.

2. Християни, які слабо знають Святе Письмо, стають легкою здобиччю єговістів, що цитують напам'ять багато текстів із Святого Письма, про яку б сторону їхнього вчення не заходила мова. Християни повинні більше займатися систематичним вивченням Біблії для того, аби вміти підтвердити істинне біблійне вчення. Християнин повинен уміти виявляти контекст, в якому знаходиться вжита єговістом цитата, і вказати їм на їхні помилки.

3. Ми повинні закликати Свідків Єгови розуміти біблійні істини так, як вони подані в Святому Письмі, а не так, як офіційно навчає їх секта. Писання велить нам роздумувати над Біблією. Для єговістів єдиним реальним авторитетом і джерелом істини стає "Товариство", а не Біблія, оскільки "Товариство" з самого початку об'являє свої твердження непогрішними і незмінними.

4. Божественність Ісуса Христа повинна бути основною темою для обговорення в розмові з єговістами. Ми повинні вміти представити вагомі і чіткі докази Божественності Ісуса Христа, які базуються на оригінальному біблійному тексті, бо з прийняттям істини про нероздільність Ісуса-Сина і Єгови-Отця (Яхве) розвалюється вся система поглядів свідків Єгови.

Свята Трієдиність, або Трійця:

В Біблії ясно викладено вчення про Трієдиність:

1. Бог є Особистістю – Мт. 5, 8.
2. Христос є Особистістю – 1 Птр. 3, 21 – 22.
3. Святий Дух є Особистістю – Йо. 16, 13 – 14.
4. Ці три Особистості – єдині – 1 Йо. 5, 7.
5. Цю істину ясно підтверджують наступні місця Писання: Мт. 3, 16 – 17, Рим. 8, 9; 1 Кор. 12, 3 – 6; Еф. 4, 4 – 6; 1 Птр. 1, 2; Юди 20 – 21.
6. Божественний титул належить цим трьом Особистостям:
 - а) Отцю – Бут. 17, 1;
 - б) Сину – Йо. 20, 28;
 - в) Святому Духу – Ді. 5, 3 – 4.

Кожна із Особистостей описана як:

1. Вічний:
 - а) Отець – Єр. 10, 10; Рим. 14, 25;
 - б) Син – Одкр. 22, 13;
 - в) Святий Дух – "Тим більше кров Христа, який Духом вічним приніс себе..." (Євр. 9, 14).
2. Всемогутній:
 - а) Отець – Бут. 17, 1; Єр. 32, 17;
 - б) Син – Одкр. 1, 8; Мт. 28, 18; Євр. 1, 3;
 - в) Святий Дух – Рим. 15, 19; Лк. 1, 35.
3. Всюдисущий:
 - а) Отець – Єр. 23, 24;
 - б) Син – Еф. 1, 20 – 23;
 - в) Святий Дух – Пс. 138, 7 – 10.
4. Той, що все знає:
 - а) Отець – Ді. 15, 18;

- б) Син – Йо. 21, 17;
- в) Святий Дух – 1 Кор. 2, 10 – 11.

5. Святий:

- а) Отець – Одкр. 4, 8;
- б) Син – Ді. 3, 14;
- в) Святий Дух – 1 Йо. 2, 20.

6. Істинний:

- а) Отець – Йо. 7, 28;
- б) Син – Одкр. 3, 7;
- в) Святий Дух – 1 Йо. 5, 6.

7. Творець:

- а) Отець – Бут. 1, 1; Пс. 148, 5;
- б) Син – Кол. 1, 16; Йо. 1, 3;
- в) Святий Дух – Іова 33, 4; Іова 26, 13.

8. Освячуючий:

- а) Отець – Юди 1;
- б) Син – Євр. 13, 12;
- в) Святий Дух – Рим. 15, 16.

9. Джерело вічного життя:

- а) Отець – Рим. 6, 23;
- б) Син – Йо. 10, 28;
- в) Святий Дух – Гал. 6, 8.

Народ Божий є храмом:

1. Бога – Отця – 2 Кор. 6, 16; Еф. 2, 22;
 2. Христа – Сина – Еф. 3, 17; Кол. 1, 27;
 3. Святого Духа – 1 Кор. 3, 16; 1 Кор. 6, 19.
- Висновки – 2 Кор. 13, 13.

Ісус Христос:

є Сином Божим – Євр. 13, 8; Рим. 1, 4; Йо. 1, 34; Йо. 11, 27.

Святе Письмо доказує:

1. Божественність Ісуса Христа: Йо. 1, 1 – 4, 10; 1 Тим. 1, 16 – 17; Кол. 1, 15 – 20, Флп. 2, 6.
2. Ісус Христос – людина:
 - а) Обітниця – Мт. 1, 23; Лк. 1, 30 – 33;
 - б) Здійснення – Лк. 2, 5 – 14, Йо. 1, 14;
 - в) Підтвердження свідками – Ді. 2, 30 – 32.
3. Місія Ісуса Христа:
 - а) Звільнити від гріхів – Дан. 9, 24; – від учинених – Мт. 1, 21, 1 Йо. 3, 5; – від успадкованих – Йо. 1, 29;
 - б) Зберегти від гріха – Лк. 1, 74 – 75; – від усякої неправедності – 2 Сол. 3, 3; – від падіння – Юди 24;
 - в) Зцілить наше тіло – Пс. 102, 3; Мт. 8, 16 – 17.
4. Влада Ісуса Христа – Мт. 28, 18:
 - а) Відкрилась в Його імені – Йо. 15, 16; Лк. 10, 17; Ді. 3, 16; 4, 7, 10, 12;
 - б) Відкрилась у Його Слові – Пс. 106, 20; Мт. 8, 8 – 13, Мк. 16, 15 – 16, Рим. 1, 16 – 17.
 - в) Відкрилась у Його церкві – Лк. 10, 19; Ді. 4, 31 – 33; 5, 11 – 16.

За матеріалами релігійної преси

ЧОМУ МАРІЯ ПЛАЧЕ?

(Продовження. Поч. У №№ 3–5, 2003 р., № 1, 2004 р.)

1995 р., Пантано (Італія)

2 лютого 1995 року в Пантано, неподалік від Риму (Італія), в городі родини Фабіо Грегорі заплакала кривавими сльозами фігурка Матінки Божої. Цю фігурку Марії для сім'ї Грегорі привіз із Меджугор'я місцевий парох о. Павло Мартіні. Першою, хто зауважила ці сльози на фігурці, була п'ятирічна донечка Фабіо Джесіка.

Вона й покликала свого батька, щоб і він побачив таке незвичне явище. Фабіо Грегорі, переконавшись сам у цьому, негайно звернувся до о. Павла Мартіні. Місцевий парох під час проповіді заохотив усіх вірних до серйозних роздумів, аби вони шукали в своїх серцях відповіді на питання: Марія плаче, що ж стало причиною її кривавих сліз?

Упродовж чотирьох днів кровоточення на фігурці відбулося чотирнадцять разів. Отець Мартіні передав фігурку єпископові Джіроламо Грілло, який створив спеціальну комісію для обстеження цього явища. В складі цієї комісії працювали відомі італійські вчені, як-от: Анжело Фйорі, Джанкарло Умані Ронхі та ін. Єпископ Грілло 1 березня в Римі поінформував про ці події кардинала Ратцінгера. Виступаючи по телебаченню, єпископ Грілло сказав: "Спочатку я ставився скептично до цих подій, але вони заставили мене задуматися над тим, що Матір Божа плаче біля воріт Риму... Це сумне послання. Мабуть, не плаче без причини".

15 березня після Служби Божої фігурка знову заплакала кривавими сльозами в руках єпископа Грілло у присутності п'яти свідків. Світська влада, висувачи різного роду звинувачення, конфіскувала фігурку і закрила її в сейфі. До речі, до такого ганебного способу влада міста прибігатиме ще не раз.

А тим часом вірні згромаджувалися на молитву, проходили зустрічі за участю єпископа Грілло і кардинала Дескура. У цих розмовах духовні особи постійно наголошували, щоб християни намагалися зрозуміти мову сліз Марії, а не обмежувалися лише дискусіями, перестали насміхатися із цього феномена.

Діти Непорочної

Єпископ Грілло в розмові з о.Йозо Зовко, колишнім парохом у Меджугор'ї, признався, що його звинувачують у брехні та обмані. Через це дуже терпить. Отець Йозо з приводу цих несправедливих звинувачень сказав, що також зазнав багатьох переслідувань у Меджугор'ї зі сторони світської влади та місцевого єпископа, але завжди ставився до такої реакції з розумінням, бо кожний "знак" Марії єднається із терпінням. Єпископ Грілло повідомив також і про те, що кров, перенесена поза фігурку пальцем або хустинкою, зникала. У своїх духовних сумнівах єпископ просив про знак з Неба і невдовзі отримав його. Під час цієї візії, як згадують про це сестри, єпископ Грілло поблід, як стіна. Коли ж запитали у єпископа, чи цей знак з Неба буде таким самим, як у Меджугор'є, отримали ствердну відповідь.

17 червня під час урочистої процесії єпископ Грілло звернувся до вірних з промовою, в котрій між іншим зазначив: "Допоки постане святиня з каменю, повинна постати велика святиня зі сердець, які прагнуть іти дорогою Євангелії... Незалежно від позиції Церкви, звідсіля має підвестися заклик, котрий почує увесь світ: обітрім сльози Матері Божої, яка плаче від насильства, підлості, загального зіпсуття, від сліпого крокування до мордування братів новими видами зброї, занедбання почуття гріха, злочину абортів."

До Пантано прибуває щораз більше паломників з усієї Італії. Маленький храм не в змозі помістити у собі всіх вірних, тому

він відкритий з ранку до пізньої ночі. Місцевий парох о. Мартіні вважає, що необхідно постійно підтримувати запал релігійного життя християн. Господь Бог прагне, аби саме тепер сповнилося щось значно більше, що виходить поза межі феномена Матері Божої і стосується до Церкви третього тисячоліття, а саме: моральне відродження людей, Церкви, віри, тобто відновлення і переміна людських сердець.

Єпископ Грілло з фігуркою побував також на аудієнції у Святійшого Отця. Іван Павло II поблагословив фігурку та підтримав на душі єпископа й заохотив його помістити її на видному місці у храмі.

У першу річницю об'явлення єпископ повідомив вірних, що за цей рік Пантано відвідало понад триста тисяч паломників з цілого світу, відбулося понад тисячу навернень і двадцять надприродніх зцілень. Навертаються свідки Єгови, протестанти й буддисти...

У Своїм посланні в Акїта від 14 квітня 1995 року Марія так пояснює сенс і спасенну вартість Своїх сліз: "Сльози і кров. Це – ціна вашого відкуплення. Це – знак великої жертви. Це – дар Божого Милосердя, котре зійшло для відновлення цілого світу.

Нині (14 квітня 1995 р., *прим. ред.*) переживаєте Велику П'ятницю. Як багато крові безперервно впливає із заплаканих очей вашої Небесної Матінки! Це – кров малих дітей, убитих в лонах своїх матерів. Це кров, пролита усіма жертвами насилля і ненависті, жертвами братовбивчої боротьби та воєн. Багато сліз спливає з Моїх Мате-

ринських очей, коли споглядаю на людство, яке носить в собі причину своєї загибелі.

Хочу допомогти тому бідному людству повернутися до Господа дорогою навернення і скрухи. Саме тому даю людству видимі знаки Мого Материнського терпіння й піклування. Саме тому роблю, що з деяких Моїх образів спливають криваві сльози.

Чи дитя може не зворушитися, бачачи свою Небесну Матір з кривавими сльозами? Проте не слухають і не вірять цим важливим знакам, котрі даю нині. Що більше, противляться їм відкрито й відкидають їх. Через це перешкоджає Моєму найвищому діланню, котре повинно допровадити вас до спасіння.

Таким чином, Мої бідні діти, від Мене забирається можливість стримувати руки Справедливості Божої, котрі через страхитливу кару очистять вас.

...Для Церкви і людства настав час болючої й кривавої боротьби. Бачу ваші дороги, покриті сльозами та кров'ю. Саме так Божа Справедливість очистить цей світ, котрий сягнув дна зіпсуття і бунту супроти Бога, що задля вашого спасіння приніс Себе в Жертву та був убитий на Хресті.

Принаймні ви, Мої улюблені, залишіться зі Мною під Хрестом разом з вашим братом Іваном, аби зміцнити і потішити вашу болісну Матір, яка знову прошита мечем загального відкинення. Поєднайте ваш біль з Моїм, щоб виблагати ще для світу чудо Божого Милосердя".

За матеріалами зарубіжної преси

Есихазм у Східній Церкві означає духовну систему, яка провадить до спокою, миру; це – засіб досягнення внутрішньої злуки з Богом у контемплляції. Сам по собі термін **есихія** може означати зовнішній або внутрішній спокій. В античній добі таким способом досягнення стану спокою користувалися стоїки, а у християнський період – Святі християнського світу. Серед есихастів з'являється, однак, тенденція з'єднати й ідентифікувати зовнішні умови з їхніми міркуваннями на духовному рівні. Тому есихаст ототожнюється з пустельником або самітником.

Програмою такого способу життя послужили слова, які пролунали із засвітів до Арсенія-подвижника: “Арсенію, втікай, мовчи, бадьорися, усамітнися”. Першим ступенем **есихії** є *самотність, утеча* від світу і багатолюддя. Вже давніше її дораджували філософи як необхідну умову філософського споглядання (Платон, Республіка, VI ст.). Філоксандрійський розповідає про **терапев-**

тів, що проживали в монастирях, келіях або окремих кімнатах. Християнські монахи вважали пророка Іллію та Предтечу Івана Хрестителя своїми попередниками, а св. Антоній Великий – їхній послідовник. Титул “богослови пустелі” заслужив собі своїми творами Евагрій Понтійський. Численні звеличування самітницького життя знаходяться в Настановах Отців.

ЕСИХАЗМ

Другим ступенем **есихії** є *мовчання*. В античній Греції поміркованість у мові знайшла схвалення в Піфагора, тож перебування у безмовності вважалася способом жити по-піфагорійськи (Платон, Республіка). У Настановах зустрі-

чаються описи про монахів, котрі дотримувалися абсолютної безмовності: Тітої, Пімен, Іван Колібос, Ор, Пампо, Сильван, Сісой.

Останнім і найдосконалішим станом **есихії** є *есихія серця*, тобто *відкидання всіх думок*, які можуть порушувати спокій душі. Звільнений від зовнішніх дій та правил спільного життя, есихаст зосереджується на **неписисі**, *внутрішньому бадьорінні*, контролює

себе і бореться проти лихих думок, які класифіковані на декількох стадій (згідно “семи головних гріхів” у вченні Західної Церкви).

За 4-им канонем Халкедонського Собору, кожний монах зобов'язаний перебувати в стані **есихії**.

Класичними авторами, які відображали тенденції есихастів

вважаються Отці Синайської школи – св. Іван Клімак (+ 600), Есихій, Філотей Синайський. Есихазм був розповсюдженим у монастирях Константинополя, головним представником якого став містик Симеон Новий Богослов (+ 1022). Згодом ця тенденція поширилася на горі Афон, куди в XIV ст. прибув синаєць Григорій.

По суті, есихасти на самоті й у безмовності вправляються у постійному закликанні Ісусового імені: “Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного”. Таким чином, долаючи лихі думки, а з ними й головні пристрасті, людське серце очищається від скверни до такого ступеня, що подвижник приходить до

стану бачення “Таворського світла”, яке освітлює світ. Великим містиком Сходу, що пережив і пропагував духовність з притаманним їй “Таворським світлом”, був грек Григорій Палама (+ 1359). В Україні **есихазм** з його методом запозичили від Ніла Сорського (+ 1508), котрий прибув з Афону.

с. Володимира Максимів,
ЧСВВ

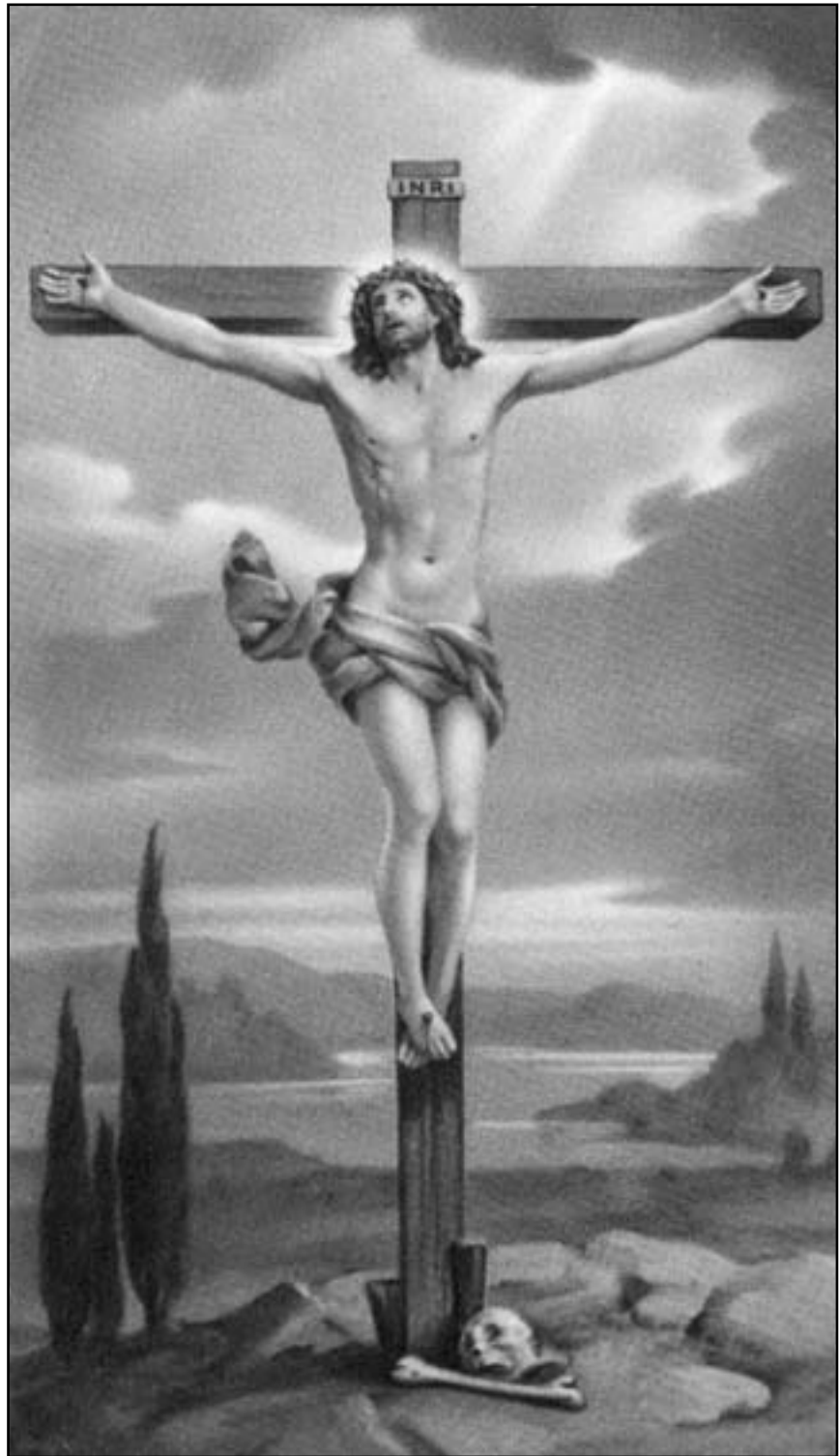

“ОСЬ ЖЕРТВА З ЛЮБОВІ...”

З усіх таємниць життя Ісуса Христа жодна не є настільки важливою до розважання і поклоніння, як таємниця Його болісної Муки й Смерті, через котру Він нас спас. Кожна людина може по-різному вшановувати Муку Господню, однак нема нічого кращого, піднесенішого у духовному житті християнина від побожної участі в Службі Божій.

Очевидно, усе на Святій Літургії нагадує нам про Муку Господню: і Хрест над вівтарем, і вишиті хрести на священничому вбранні, і саме священнодійство на Богослуженні, коли священник і вірні багато разів осіняють себе знаком святого хреста... Тому не випадково Матір Божа в Меджугор'є постійно наголошує на тому, що Служба Божа повинна стати центром духовного життя кожного християнина, а щотижнева сповідь і часте св. Причастя є запорукою тісного єднання з Ісусом, співучастю у спасенній Муці Христа. Святий Августин зазначав, що одна сльозинка, пролита людиною під час розважання Муки Господньої, важить набагато більше від усіх інших молитов.

Перш за все необхідно кожному усвідомити, що Жертва Служби Божої – це не лише пам'ятка, але відновлення Муки Христової, під час котрої Сам Ісус присутній і вбитий у безкровний спосіб. Церква свідчить, що той же Христос, який колись приніс за нас на Хресті криваву жертву, правдиво присутній на Службі Божій і знову безкровно офірується.

В обидвох Жертвах, тобто у Жертві на Хресті і на Службі Божій, перебуває той Самий Агнець Божий, Ісус Христос, який приносить дві

Жертви. Однак спосіб, в який Спаситель жертвується на Голготі та на Службі Божій, відрізняється, бо на Хресті Ісус приніс Себе в

Жертву Сам, а на престолі жертвується і стає мертвим у духовний спосіб через послугу священика.

Св. Августин так висловлюється про це: “Христос Господь один тільки раз був убитий, жертвуваний у кривавий спосіб на Хресті, а тепер щоденно сакраментально вбитий за спасіння людей”. Через це Церква підкреслює, що Найсвятіша Жертва не полягає тільки у вимовлянні слів освячення, ані у піднесенні видів Святих Дарів, лише в правдивій Жертві (містичній) Агнця Божого.

Св. Григорій так висловлюється про Службу Божу: “Хоча Христос тепер уже не помирає, однак через Жертву Служби Божої таємничо-духовним способом поновлює образ Своєї Муки і Смерті, яку за нас поніс”.

Якось Ісус Христос сказав Габріеллі Боссі: “...Одного читання про Мою Муку не вистачає. Візьми її в себе. Де лише перебуватимеш, бери на себе Мої терпіння. Це – бажані терпіння... спрагли... очікувані. Це Моя любов до вас... до тебе. Коли Я усе це перетерпів... чи можна у чомусь відмовити? Проси Мене, щоб ти відповіла на цю любов твого Бога, а Я розпалю в тобі новий вогонь, котрий тебе подивує”.

Таємниця Муки Спасителя тісно поєднана з нашим наверненням. Чим глибше ми входимо в неї, тим краще й сильніше пізнаємо її та своє призначення на землі. Вона у дивний спосіб допомагає людині відкрити своє серце, зранене гріхами, назустріч Богові та навчає молитися в Серці Ісуса за своїх ближніх. Кожний з нас повинен намагатися краще зрозуміти любов Христа і цілковито їй віддатися, вчинивши

з неї немовби престіл, котрий прикрашається квітами та світлом, при тому часто повторюючи: “Мій Великий Приятелю, ось жертва з любові, ось мовчання з любові, ось усміх з любові!”

Таємниця Жертви Ісуса Христа – це таємниця любові Бога до людини, Який навіть власного Сина не пощадив, але видав Його

за нас на муки, щоб ми могли з’єднатися з Отцем.

У Святому Письмі сказано, що Бог є любов’ю, тому й нам, простим людям, дуже важко зрозуміти цю Жертву любові у відірванні від Хреста, допоки не візьмемо його на свої плечі.

Редакційна

Діти Непорочної

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Дорога редакції, прийміть велике спасибі за ваш неустанний труд на Божій ниві. Адже завдяки вам люди відкривають для себе Бога, Його любов і благодать.

А нещодавно і я відкрила для себе могутню силу святого апостола Юди Тадея. Декілька разів я опинялася в обставинах, з яких не бачила виходу, і розуміла, що ніяка людська сила не зможе мені допомогти. Залишалося надіятися на силу Божу, і тоді я прибігла за поміччю до св. Юди Тадея, Апостола і чудотворця, могутнього потішителя, опікуна в безнадійних і розпачливих обставинах життя. І кожен раз ставалося чудо, причому настільки очевидне, що не залишається ніяких сумнівів в тому, що св. Юда Тадей не покине тих, хто звертається до нього з благанням, а завжди поспішить на допомогу!

Треба пам'ятати, що у Бога немає нічого неможливого, і будь-яка безнадійна (на наш погляд) ситуація має на Небесах план свого щасливого вирішення.

Та щоб подібні ситуації не мали місця в нашому житті, молимося до святого Юди Тадея, відмовляймо дев'ятниці на його честь, жертвуймо Служби Божі за душі в чистилищі. Тільки молимося щиро, з глибоким довір'ям, а головне – з вірою. Адже коли приймаємо таблетку від головного болю – віримо, що через 20-30 хвилин нам стане легше. То повірмо й заступництву святого Юди Тадея, і нам обов'язково стане легше. Може навіть не через 20-30 хв., а відразу по закінченні молитви.

Р. S. Бажаю кожному відкрити для себе щастя вислуханих молитов, і прошу тебе, шановна редакції, надрукувати цього листа.

Велике Вам спасибі, мешканка м. Львова

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Писанка

Писанка не писана,
Сонечком розписана,
Сяє дивоказкою
В кошечку із паскою.

*Олександра Бердник, м. Львів,
"Гал. юнацтво", квітень, 1995 р.*

Христос воскрес!

Христос воскрес і звеселив
Всі людські душі нині,
Аби раділи люди всі
У цій щасливій днині.

Він муки тяжкої стерпів,
Щоб нас гріхів позбавить,

Отож, забудьмо серця гнів,
Щоб в мирі Бога славить.

Господь послав щасливий день, –
Ісус воскрес з могили,
Очистив люд Він від гріха,
Щоб всі серця раділи.

І в день цей всі серця співають,
І страх, і смуток забувають,
Бо чудо сталося із чудес, –
Воістину Христос воскрес!

*Мар'яна Карпа, м. Львів
"Гал. юнацтво", квітень, 1995 р.*

* * *

Любов розп'ята на хресті...
Як будем жити без Любові?..
Маленькі, грішні і пусті,
Це ж ми сплели вінок Христові.

Колочка кожна – то наш гріх,
Що люто впився в Його череп.
Він чув з хреста наш глум і сміх...
Як на хитон кидали жереб.

Лиш не кажи, що це не ти...
Бо все робили ми з тобою.
Я дала хрест важкий нести,
А ти плював, штовхав з юрбою.

І не кажи, що все колись
Було давно, і то не з нами.
Це наші гордість, осуд, злість –
Наші гріхи – це Його рани.

...Хвала Творцеві за Любов,
Що дав на викуп Свого Сина.
За нас пролив Спаситель кров.
Страждав, вмирав Він, як Людина...

Але, як Бог, Христос воскрес!
І ми воскреснемо в Христові.
Він в Дім Отця введе і нас.
Бо Милосердя... у Любові.

14. 07. 2003 р.

Христос воскрес!

Христос воскрес! Христос воскрес!
Радійте, люди, нині!
Зійшло спасіння із Небес.
Бог дав життя людині.

Радіють Небо і земля,
Вітри і океани,
Пустелі, гори і моря –
Все знане і незнане.

Христос воскрес! Христос воскрес!
Збулось Святе Писання.
Спаситель шлях проклав для нас.
У дім Отця – востаннє...

Христос воскрес! Христос воскрес!
І вже нема розлуки.
Ось він протягує до нас
Свої пробиті руки.

Свій Мир приносить і дає,
І словом всіх втішає.
І хто до Нього пристає –
Життя той вічне має.

* * *

Візьми свій хрест і йди слідом за Мною...
Бо Я – Дорога, Правда і Життя.
Твоя стежина не буде легкою,
Та йди покійно, як мале дитя.

Шукай Мене усюди, де лиш зможеш.
В знаменні хреснім, як його кладеш...
У добрім вчинку – як комусь допоможеш.
В чистому серці – там Мене знайдеш.

Божественний Спасителю, мій Боже,
Владико і Подателю життя,
Без Тебе жити в світі я не можу;
Скріпи своєю ласкою дитя.

Я хочу всю себе Тобі віддати.
Лиш Ти від мене, Боже, не відходь,
Щоб я могла з Апостолом сказати:
“Живу не я, живе в мені Господь.”

* * *

Не любуйся собою у Бозі,
Але Бога у собі люби,
Бо знайдешся на псевдодорозі,
Що тебе заведе в нікуди.

Хай нічого тебе не тривожить.
Будь тихенька, ласкава, проста...
Тоді Ангел твій – посланець Божий –
Запровадить тебе до Христа.

І Спаситель тебе привітає,
Бо Він любить покірних, малих.
Він лиш гордих усіх не приймає,
Лицемірних, пихатих і злих.

Йди спокійно із Богом по світу,
Лиш щосили втікай від гріха.
І дивись, не гонися за вітром,
Бо усе марноти марнота.

По вузькій йди до Бога дорозі,
Не дивись на розлогі чужі.
Не любуйся собою у Бозі,
Але Бога люби у собі.

28.04.2002 р.

* * *

І Він Воскрес! Наш Бог і наш Спаситель,
І до своїх дітей вернувся знов.
Пройшов крізь стіни, щоби їх навчити,
Що найдорожчим скарбом є Любов.

“По чому вас пізнають інші люди,
Що ви Моїми учнями були?..
Коли любов між вами завжди буде,
Тоді ви мудрість Божу осягли.”

“Я заповідь любові залишаю:
як Я один, щоб й ви були – одно.

Вас своїм тілом й кров'ю причащаю.
На скелі Мою Церкву вам дано.”

Він сорок днів з'являвся їм щоднини.
Навчав, просив, щоб “всі були одно”.
Така-бо воля Бога, не людини.
Хто не в Ковчезі, той піде на дно.

Він вивів учнів на високу гору.
Півтисячі, напевне, було їх.
Свої пречисті руки зняв угору
І до Отця вознісся при усіх.

16.05.1999 р.

Анна Тиховліс